DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 7
JULI 1965
114. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 7

JULI 1965

114. ÅRG.

Indhold:

Forsidebillede:
Templet i Schweiz

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet $ 3,00 pr. halvår, $ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør
Mary W. Kaiser, redaktør
Annoncer: Jørgen W. Schmidt

ORACO-reklame *97 03 35

Tryk: O. Christensen, Holte

Valget af en evig ledsager

af *Præsident David O. McKay.*

Når man skal vælge en ægtefælle, er det nødvendigt at studere anlæggene, arven og uddannelsen hos den, med hvem man påtænker at foretage sit livs rejse. Du ser, hvor nødvendigt det er at se efter egenskaberne ærlighed, loyalitet, dyd og ærbødighed.

Men efter at have fundet dem spørger du: »Hvorledes kan man så sige, om der er noget blodsslægtskab, det noget, som i hvert fald vil gøre jer åndsbeslægtede i hinandens selskab?« »Er der«, spørger du, »nogen vejledning?« Selvom kærlighed ikke altid er en sand vejleder, især hvis den kærlighed ikke bliver gengældt eller skænkes til en tvær skabning eller en brutal fyr, findes der i sandhed ingen lykke uden kærlighed. Og så kan du spørge: »Hvorledes kan jeg vide, hvornår jeg elsker?«

Det er et meget vigtigt spørgsmål. For mange år siden, da jeg gik på Utahs Universitet, diskuterede en af mine kammerater og jeg dette spørgsmål en aften, da vi gik en tur sammen. Således som unge mænd i den alder ofte gør det, talte vi om piger. Hverken han eller jeg vidste, om vi var forelskede eller ej. Naturligvis havde jeg på det tidspunkt ikke truffet min nuværende elskede — min hustru i over fireogtresindstyve år. Min kammerat den aften blev senere formand for Generalbestyrelsen for Unge Mænds Forening, missionspræsident, en betroet assistent til de Tolvs Råd, og apostel. Jeg hentyder til afdøde ældste George Q. Morris.

Som svar på mit spørgsmål: »Hvorledes kan vi vide, hvornår vi er forelskede?« svarede George: »Min moder sagde engang, at hvis man træffer en pige, i hvis nærværelse man føler et ønske om at opnå noget, som inspirerer en til at gøre sit bedste og gøre mest ud af sig selv, en sådan ung kvinde er værdig til ens kærlighed og vækker kærlighed i ens hjerte.«

Unge mænd, dette regner jeg for en sand vejleder. Og jeg beder jer, unge kvinder, om at værne om denne samme vejleder.

Det at gå på frierfødder er en vidunderlig periode. Det burde også være en hellig periode. Det er det tidspunkt, hvor man vælger sin ægtemage. Unge mænd, jeres succes i livet afhænger af dette valg. Vælg andægtigt den, som inspirerer dig til at gøre dit bedste, og husk altid, at intet menneske gør den ting skade, som han elsker.

Vi, som er ældre og kender ungdommens store muligheder, er klar over, at I unge mænd og unge kvinder netop er gået ind i det stadium af livet, hvor man drives af himmelsk skænkede lidenskaber — jeg siger gudgivne lidenskaber. Unge mennesker, lad jer ikke føre på afveje. I er i den periode i livet, hvor jeres fysiske natur giver sig tilkende, men I må også huske, at Gud i samme periode af livet har givet jer forstandens magt. Han har givet jer dømmekraft, og begge dele med et guddommeligt formål. Lad forstand og dømmekraft være jeres vejleder — jeres balance.

Har du nogensinde stået ved siden af en maskine — bankende, bankende, udspyende sin kraft og udstrømmende hede? I sådanne stationære maskiner vil man finde balance. Hvis der ikke var det, kunne hele bygningen springe i luften. Men efterhånden som varmen forstærkes, vil denne balance kastes længere og længere ud, så det hele er under kontrol. I har jeres forstand, jeres dømmekraft som ligevægt mod jeres lidenskaber. Prøv ikke at miste denne ligevægt, ellers kan der ske en eksplosion, som vil ryste jeres liv.

Sæden til et lykkeligt ægteskabeligt liv sås i ungdommen. Lykken begynder ikke ved alteret, den begynder i ungdommens periode, når man forelsker sig. Denne lykkens sæd sås ved hjælp af ens evne til at være herre over sine drifter. Kyskhed bør være den dominerende dyd blandt unge mennesker. I Kirken findes der kun én standard. Den gælder de unge mænd så vel som de unge piger. Hvis du følger denne standard — hvis du virkelig vil lytte til dit eget sande hjertes tilskyndelse — vil du lære, at selvbeherskelse i ungdommen og overensstemmelse med den eneste moralstandard er kilden til virkelig mandighed, kronen på skøn kvindelighed, grundvolden til et lykkeligt hjem, og en faktor, der bidrager til racens styrke og uafbrudte varighed.

Slaphed i ungdommen er en personlig regning, som må betales i alderdommen. Om tyve, tredive, fyrretyve år må man betale den. Beherskelse og kyskhed er også sæd, der sås, som vil give store udbytter i de kommende år, og de går hurtigt — åh, så hurtigt.

Unge mand, husk altid, at når du tager en ung pige med ud til selskab, betror hendes fader og moder hende til

dig. Hun er deres kosteligste ejendom. Må jeg give dig et godt råd her? Jeg husker min faders formaning, da jeg i min ungdom begyndte at gøre kur til en ung pige: »David, du skal behandle den unge dame, som du ville have, at en ung mand skulle behandle din søster.« Unge mænd, følg dette råd, og I vil gå gennem livet med en ren samvittighed.

Nuvel, ægteskab følger på frieri som dag følger nat, og ægteskabet har som sit guddommelige formål at opdrage børn. Det giver anledning til at deles om kærligheden til og omsorgen for børnene. Uden børn — eller uden tro på, at børn er vigtige — er ægteskabet ufuldstændigt og ufuldbyrdet.

Ganske vist formanes vi til at elske enhver. Ja, vi bør elske enhver nu, men du og jeg ved ,at vi elsker dem, vi kender bedst. Jeg elsker hende, som jeg har set ofre sit liv for de elskede små — hende ved hvis side jeg har siddet, og vi sammen har bedt og længtes inderligt efter vore små kæledægger.

Den lykke, som søster McKay og jeg har haft gennem mere end fireogtresindstyve års ægteskab, kommer af den kendsgerning, at vi har haft syv børn, hvoraf de seks lever. Disse børn og vore børnebørn og oldebørn er vore evighedsskatte.

Jeg elsker også min moder, som jeg ved tilbød sit liv, for at jeg kunne blive til. Når vi møder disse personligheder i det evige rige, vil vi genkende dem og kende dem på grund af dette livs erfaringer. Og den forening af elskende hjerter vil fortsætte uafbrudt efter dette liv. Det er derfor vi bliver viet — beseglet — for tid og evighed. Det er ikke blot et dogme i Kirken — det er en sandhed, som er fundamental for hele menneskehedens liv og lykke. Det er en del af visdommen at vælge Herrens Hus, hvor man kan sætte sin kærlighed i pant og indvie sine løfter.

Lad mig slutte her med at give jer et glimt af den betydning et sådant ægteskab har. Den brudgom, som knæler ved alteret, har i sit hjerte den kæreste ejendom, som en ægtemand kan eje — visheden om, at hun som lægger sin hånd i hans, i tillid, i ægteskab, er så ren som en solstråle — så pletfri som den sne, der nylig er faldet ned fra himlen. Han har den vished, at i sin urenhed og ynde er hun typen på guddommeligt moderskab.

Lige så stor er den vished, som den unge pige har, nemlig at den mand, som hun elsker, til hvem hun har givet sig selv i ægteskabet, kommer til hende med den samme renhed og karakterstyrke, som hun bringer ham. En sådan forening vil i sandhed være et ægteskab, der er ordineret af Gud til hans skabelses ære.

Dette er jeres arv, I unge, når I overvejer et evigt kammeratskab ,og jeg beder, at I må være klar over det og finde den sande glæde og lykke ved et sådant ideal.

David O. McKay

Tidligere missionspræsident i Danmark formand for Kirkens Byggekomité

Fra Salt Lake City har vi fået meddelelse om, at tidligere missionspræsident for den danske mission, *Mark B. Garff,* er blevet udnævnt til formand for Kirkens Byggekomité efter Wendell B. Mendenhall, som trak sig tilbage den 27. april.

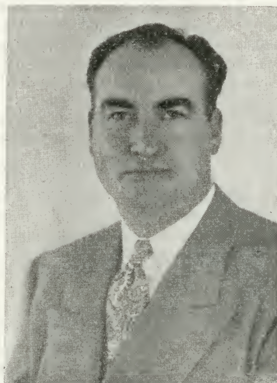
Mark B. Garff er medlem af Kirkens Velfærdskomité og har været formand for byggekomiteen i Kirkens Velfærdsafdeling i 15 år.

Foruden sine kirkelige hverv har han mange civile og borgerlige hverv, bl. a. er han medlem af bestyrelsen for Rebild National Park Society, som arrangerer de årlige Rebild-fester i Danmark.

Mark B. Garff var i årene 1937 til 1939 præsident for den danske mission og har senere besøgt Danmark adskillige gange, sidst for blot et par måneder siden, da han talte i kirken på Priorvej i København for en fyldt sal.

Hans hustru er Gertrude Ryberg, og de har fem børn: Mark, Charlotte, gift Jacobson, Georgia, William og Laura.

(Fra *Deseret News*).

Fra missionens præsidentskab

»Israeliterne skal holde Sabbaten, så at de fejrer Sabbaten fra slægt til slægt som en evig gyldig pagt. Den skal være et tegn til alle tider mellem mig og israeliterne. Thi i seks dage gjorde Herren himmelen og jorden, men på den syvende dag hvilede han og vederkvægede sig.« *(2. Mos. 31:16—17).*

Ifølge guddommelig befaling skal menneskene hvile fra alt deres timelige arbejde og dyrke Herren én dag hver uge. Denne dag hedder Sabbaten, idet det hebraiske ord shabbath betyder hviledag. Selv om hvilen er vigtig, er den dog en biting ved den sande overholdelse af Sabbaten. Hvad der er vigtigere er, at Sabbaten er en hellig dag — en dag til gudsdyrkelse, en dag, hvor menneskene vender hele deres sjæl mod Herren, fornyer deres pagter med Ham, og giver deres sjæl næring ved åndelige ting.

At overholde Sabbaten er et evigt princip, og dagen selv er ordineret og bestemt til dette, således at den bærer vidne om Kristus ved at lægge særlig vægt på de store gerninger Han har udført. Fra Adams dage og til udvandringen fra Ægypten mindede Sabbaten om den kendsgerning, at Kristus hvilede fra sit skabelsesværk på den syvende dag. *(2. Mos. 20:8—10).* Fra udvandringen til dagen for Hans opstandelse mindede Sabbaten om befrielsen fra fangenskabet i Ægypten. Fra de første apostles dage og til nutiden har Sabbaten, »Herrens dag«, været til minde om den kendsgerning, at Kristus kom frem fra graven på en søndag *(Ap. Gern. 20:7).* De sidste dages hellige holder den første dag i ugen som deres Sabbat, ikke for at efterligne hvad andre folk i fortiden har gjort, men fordi Herren befalede det således til dem ved direkte åbenbaring. *(L. & P. 59).*

Overholdelse af Sabbaten var et tegn mellem det gamle Israel og deres Gud, hvorved det udvalgte folk kunne kendes; døden var den fastsatte straf for at overtræde det. Og det at overholde Sabbaten bliver ved, lige til denne dag, at være en af de store prøver, som adskiller de retfærdige fra de verdslige og de onde.

Da søndag er Herrens Dag, er det en dag, hvor menneskene skulle udføre Herrens værk, og udelukkende dette. Der skulle ikke være noget arbejde af verdslig natur, ingen fornøjelser, ingen unødvendige rejser, ingen fornøjelsesrejser og deslige. Sabbaten er en dag til åndelig gudsdyrkelse, og bortset fra dette »skal du ikke gøre andet end tilberede din mad i hjertets oprigtighed ...« *(L. & P. 59:13).*

Vi som et folk går omkring med den frygt, at Herren vil være hård i sin dom over os på den sidste dag. Det er ikke Herren, som vil dømme os, det er os, som vil dømme os selv. Hvorledes? Ved vore handlinger i dette liv. Vi blev sat her på jorden for at se, om vi ville gøre alt det, som vor Himmelske Fader befaler os at gøre. Hvis vi gør Hans vilje, vil Han velsigne os; hvis vi undlader at gøre Hans vilje, har vi intet løfte.

At overholde Sabbaten er nødvendigt for vor frelse. Akkurat som det at betale vor tiende og fasteoffer vil holde os fra at blive opbrændt og fortæret på den sidste dag. *(L. & P. 64:23),* således vil overholdelse af »Herrens Dag« skelne mellem dem, som tilhører Ham og dem, som elsker mørket mere end lyset.

»*Israeliterne* skal holde Sabbaten, så at de *fejrer Sabbaten fra slægt til slægt som en evig gyldig pagt. Den skal være et tegn til alle tider mellem mig og israeliterne.*« (2. Mos. 31:16—17).

R. Earl Sorenson,
missionspræsident.

HERRENS HUS

af *Marion G. Romney* af de Tolvs Råd
Tale ved indvielsen af Oakland Templet 17. november 1964

Jeg er glad for at være her i dette hus, fordi det ikke er et almindeligt hus, det er Herrens Hus. Vi har bygget mange tabernakler til almindelige forsamlinger. Vi har bygget mødehuse over hele jorden til at dyrke Gud i, men dette hus er anderledes. Dette er et tempel, hvad der defineres som »Herrens Hus«.

Herren har ikke altid haft en bygning, som denne, til tempel eller hus.

Jakob, f. eks. fandt Gud ude i det fri. Da han rejste til Paddan-Aram for at søge sig en hustru blandt sin moders folk, »... kom han til det hellige sted og overnattede der, da solen var gået ned; og han tog en af stenene på stedet og brugte den som hovedgærde og lagde sig til hvile der.

Da drømte han, og se, på jorden stod en stige, hvis top nåede til himmelen, og se, Guds engle steg op og ned ad den;

og Herren stod foran ham og sagde: Jeg er Herren, din fader Abrahams og Isaks Gud! Det land, du hviler på, giver jeg dig og dit afkom;

dit afkom skal blive som jordens støv ,og du skal brede dig mod vest og øst, mod nord og syd; og i dig og i din sjæl skal alle jordens slægter velsignes ...

Da Jakob vågnede af sin søvn, sagde han: Sandelig, Herren er på dette sted, og jeg vidste det ikke!

Og han blev angst og sagde: Hvor forfærdeligt er dog dette sted! Visselig, her er Guds hus, her er himmelens port!« (*1. Mos. 28:11—14, 16—17).*

I ser, det sted, hvor Jakob mødte Herren, var for ham Herrens hus og himmelens port.

Til minde om begivenheden tog Jakob »... den sten, han havde brugt som hovedgærde, rejste den som en stenstøtte og gød olie over den.

Og han kaldte dette sted Betel ...« (*Ibid.,* 28:18—19). Betel er en sammentrækning af ordet »Bet-Elohim«, hvad der bogstaveligt betyder »Herrens hus«.

Ligesom med Jakob viste Herren sig i Israels fattigdoms dage for Moses og belærte ham ude i det fri, først ved den brændende tornebusk på bjerget Horeb. Senere blev Sinaj en midlertidig helligdom, hvorfra Han belærte Moses. Kort derefter instruerede Herren imidlertid gennem Moses israeliterne om at bygge »en helligdom, for at jeg kan bo midt iblandt dem.« Fra den tid og til nu har et af de særlige mål for Guds folk været at bygge templer. Ordet »tempel« betegner for en sidste dages hellig en bygning, et bygningsværk, rejst og indviet til Herren som Hans hus.

Formålet med et tempe l er dobbelt: (1) at tjene som et sted, hvor Herren kan dvæle på jorden, og (2) at sørge for et sted, hvor præstedømmets ordinanser kan blive administreret på rette måde for Guds Hellige. I det Tabernakel, som blev bygget af Israel, var der endnu en mulighed — et sted til en almindelig forsamling. Men på det sted, hvor Herren dvælede, det Allerhelligste, gik ingen ind undtagen højpræsten for det aronske præstedømme. Han gik derind for at overvære de højtidelige ordinanser i det aronske præstedømme. I det Allerhelligste var Pagtens Ark, og på Pagtens Ark var det sonedække, hvorfra Herren selv gav instruktioner til præsten.

David, den store konge i Israel, som var foruroliget over den kendsgerning, at Tabernaklet stadig tjente som Guds hus, medens han selv boede i et stort hus, bygget af cedertræ, havde »... selv i sinde at bygge Herren min Guds navn et hus;

men da kom Herrens ord til mig således: Du har udgydt meget blod og ført store krige; du må ikke bygge mit navn et hus ...« *(1. Krøn. 22:7—8).*

David fik imidlertid tilladelse til at samle materialer, som blev brugt af hans søn Salomon, da han byggede det store tempel, som bar hans navn. Dette tempel tjente Israels børn i fem hundrede år. Senere blev andre templer bygget — Zerubbabels Tempel, f. eks., og Herodes's Tempel. Frelseren selv ærede Herodes's Tempel, selv om det var bygget af en uværdig mand, som ikke byggede til Guds ære, men i sin egen interesse. Herodes's formål var at formilde de jøder, over hvem han herskede som udsending fra det romerske rige. Men fordi jøderne brugte Herodes's Tempel til udførelse af det aronske præstedømmes ordinanser, ærede Frelseren det. Han hentydede til det som

sin Faders Hus. Da han så folket bruge det som en kræmmerbod, fór han op i retfærdig vrede og jog vekselererne ud.

Med undtagelse af det tempel, som der hentydes til i Mormons Bog, har vi ingen beretning om, at et tempel er blevet bygget mellem Jesu død og gengivelsen af evangeliet i disse de sidste dage.

Den store betydning af templer vises ved den kendsgerning, at før den genoprettede Kirke var et år gammel, begyndte Herren i åbenbaringerne til Profeten Joseph Smith at tale om templer, der skulle bygegs i denne Tidernes Fyldes Uddeling.

I 1831 drog Profeten Joseph Smith og andre brødre fra Kirtland til Jackson County, Missouri, og indviede det sted, der var bestemt af Herren som tempelgrund. En dag vil vi komme tilbage og bygge templet der.

I ved, hvorledes de første hellige byggede templet i Kirtland og hvorledes de byggede Nauvoo Templet. Vi har bygget, som Præsident McKay sagde, femten templer i disse sidste dage — alle Guds huse, hvor præstedømmets hellige ordinanser administreres, og steder, hvorfra Herren underviser sit folk.

Ikke alle templer er forsynet med de hjælpemidler til at administrere ordinanserne, som vil blive administreret i dette tempel. Templer er blevet bygget for at passe til behovet på de særlige tidspunkter, hvor de er bygget. I de alleræ1dste dage blev det aronske præstedømmes ordinanser administreret i dem. Kirtland Templet var ikke bygget til den fulde endowment, men som et sted, hvor præstedømmets nøgler skulle gengives. Den 3. april 1836, søndagen efter indvielsen, viste Jesus sig selv for Profeten Joseph og Oliver Cowdery, da de knælede i bøn i Kirtland Templet, og anerkendte templet og det arbejde, som de, der havde bygget det, havde lagt i det. Efter at dette syn var forbi, viste Moses sig og overdrog dem nøglerne til Israels indsamling og gengivelsen af de ti stammer. Elias viste sig og overdrog dem Abrahams evangeliums uddeling, »... Elias, profeten, som blev optaget til himlen uden at smage døden, stod foran os og sagde:

Se, tiden er tilfulde kommet, om hvilken der blev talt gennem Malakias's mund, vidnende, at han (Elias)skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer,

for at vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band.

Derfor er denne uddelings nøgler overgivet i jeres hænder, og herigennem kan I vide, at Herrens store og frygtelige dag er nær, ja, står for døren.« *(L. & P. 110:13—16).*

Siden den tid, da profeten Elias kom og gengav nøglerne til de dødes frelse, er alle vore templer blevet bygget for at udføre det melkisedekske præstedømmes højeste ordinanser. Til dette tempel vil vi komme og modtage vore ordinanser og vore velsignelser, velsignelser, som man kun kan få i Herrens hus.

Jeg føler nu til morgen ,at vi er i Herrens nærhed, og jeg ved ,at for at være i Hans nærhed, må det være et yderst helligt sted. Jeg husker, at da Moses nærmede sig den brændende tornebusk, »... råbte Gud til ham fra tornebusken: Moses, Moses! ... Kom ikke nærmere! Drag dine sko af dine fødder, thi det sted, du står på, er hellig jord.« *(2. Mos. 3:4—5).*

Det frygtelig højtidelige i at være i Guds nærhed er blevet yderligere indprentet i mit sind ved et skriftsted i det 121. afsnit af Lære og Pagter, skrevet af Profeten Joseph Smith, medens han var i Liberty-fængslet. Det skriftsted, som jeg hentyder til, er det, hvor Herren siger: »... pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn ...« *(L. & P. 121:45).*

Jeg har tænkt på denne udtalelse: »... da skal du have større frimodighed for Guds åsyn ...« mange gange. Jeg har prøvet på at forestille mig den tid, da jeg skal stå foran Ham for at blive dømt for de gerninger jeg har udført i kødet. Jeg forstår, at når jeg gør det, vil jeg have en klar erindring om alle mine synder, og at Frelseren også vil kende dem, den Frelser, som skal være min dommer. Jeg spekulerer ofte på, om jeg da vil have frimodighed, når jeg står for Hans åsyn.

Gud give, at vi må være værdige til at stå for Hans åsyn, når vi kommer her. At komme uværdigt til dette tempel og modtage vore endowments vil ikke vise sig at være en velsignelse for os. Enhver sjæl bør, når han kommer her, have fred i sit eget hjerte; han bør have en følelse af fred overfor ethvert andet menneske i verden; han bør ikke have nogen hårde følelser overfor nogen anden. Der bør ikke være nogen følelser af konkurrence, ingen følelser af jalousi, intet andet end den Levende Guds Ånd og kærlighed mod vore medmennesker og mod hinanden, for her i Hans hus står vi bogstavelig talt i Herrens nærhed. Gud give, at vi må være værdige til det, når vi gør det.

Jeg føler bestemt, at Herren vil tage imod dette hus, ligesom Han tog imod Tabernaklet i ørkenen, Salomons Tempel, Kirtland Templet, Salt Lake Templet og andre templer, som er bygget ved Hans folks ofre. At det må være således, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Den danske missions historie

I lighed med »Kronet med herlighed«, som afsluttedes for nogle måneder siden, vil vi i dette og de følgende numre af DEN DANSKE STJERNE bringe »Den danske Missions historie« på de fire midtersider, således at den kan tages ud og indbindes, når den er afsluttet.

Den interessante beretning om missionens historie, lige fra den første begyndelse i 1849—50, er skrevet af forhenværende missionspræsident i Danmark, *Orson B. West,* som præsiderede over missionen under den Anden Verdenskrig, og som nu arbejder på Kirkens Historiske Kontor i Salt Lake City, Utah.

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

De, som dør uden lov

Spørgsmål:

Da jeg skulle lære et ikke-medlem om evangeliet, stødte jeg på noget, som jeg ikke kan forklare. Denne ven erklærer ,at det ottende kapitel af Moroni, vers 22 og 23, hvor der fremsættes den udtalelse, at »... det er gudsbespottelse at fornægte Kristi barmhjertighed og hans hellige Ånds kraft og sætte sin lid til døde gerninger,« at døbe små børn, for de er »levendegjort i Kristus«, ligesom »alle dem, som ikke har loven«, er så eftertrykkeligt fremsat, at den synes at komme i modstrid med Amuleks ord, berettet i Alma, kapitel 34, vers 32—34, hvor han siger:

»Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette livs dag er den dag, da menneskene skal udføre deres arbejde.

Og som jeg sagde jer før, eftersom I har haft så mange vidnesbyrd, så beder jeg jer om ikke at opsætte jeres omvendelsesdag til enden; thi dersom vi ikke benytter vor tid i dette liv, da kommer der efter denne livets dag, som er os givet til at berede os til evigheden, en mørk nat, hvori intet arbejde kan udrettes.

I kan ikke sige, når I kommer til dette frygtelige tidspunkt: Jeg vil angre og omvende mig til min Gud. Nej, I kan ikke sige det, thi den samme ånd, som er i besiddelse af jeres legeme, når I går ud af dette liv, den samme ånd vil have magt til at tage jeres legeme i besiddelse i den evige verden.«

Svar:

Det er den enkleste ting i verden at få et forkert indtryk og nå til en fejlagtig slutning med hensyn til en sag, hvis man ikke har alle kendsgerninger foran sig. Ligeledes, når vi ved misforståelse kommer ud for kritik og til tider ud for påstande over enhver lille ting, bidrager det til vor personlige skade. Dette får os til at mindes historien om de blinde mænd, som gik hen for at »se« elefanten. Jeg har ikke digtet ved hånden, men indholdet er følgende: En af disse mænd fik fat i elefantens øre og erklærede, at elefanten »lignede meget en vifte«. En anden fik fat i elefantens hale og erklærede, at elefanten var som et reb, en tredie et ben og sagde, at elefanten var som et træ; og således fik hver af dem en forskellig idé om, hvordan elefanten så ud. Enhver stillede sig tilfreds med det han opdagede.

De guddommelige optegnelser erklærer positivt, at enhver synder skal omvende sig, og at dåben er til syndernes forladelse, baseret på Guds Søns store forsoning. Det er en meget fornuftig lære, at tro positivt, at enhver synder skal omvende sig, og at dåben er til syndernes forladelse, baseret på verdens Frelsers store forsoning. Det er også fornuftigt at tro, at den, som ikke har nogen forståelse af rigtigt og forkert, ikke skal straffes som den, der har den fulde forståelse.

Det er imidlertid et barmhjertigt og nådigt dekret fra Faderen til os alle ,at menneskene skal blive straffet for deres egne synder, hvis de er i stand til at synde. Ved at være i stand til at synde, mener jeg at have en forståelse angående rigtigt og forkert. Intet menneske, som aldrig har hørt om Jesus Kristus og som aldrig har været i kontakt med evangeliets frelsende principper, bør straffes under den samme straffeforordning som den, som er blevet belært om den rigtige frelsens plan. Herren har sagt, at små børn er uden synd, og skulle de dø i deres tidlige barndom, ville de blive frelst i Guds Rige. Herrens ord om dette er fuldstændigt klart. Jeg citerer fra Lære og Pagter, afsnit 29, vers 46—50:

»Men se, jeg siger jer, at små børn er forløst fra verdens begyndelse gennem min Enbårne.

Derfor kan de ikke synde; thi Satan har ikke fået magt til at friste små børn, førend de begynder at blive ansvarlige for mig.

Thi det er givet dem, som jeg vil og efter mit eget behag, at store ting kan fordres af deres fædres hænder.

Og atter siger jeg jer: Har jeg ikke befalet den, som har fået kundskab, til at omvende sig?

Men den, som ingen forstand har, med ham skal jeg handle, som der står skrevet. Og nu forklarer jeg ikke mere for jer denne gang. Amen.«

Nu talte Amulek ikke om en klasse folk, som aldrig har kendt sandheden, og som var uskyldige i bevidst synd. Han talte til en gruppe mennesker, som en gang havde været aktive medlemmer af Kirken, men på grund af ondskab var deres sind blevet formørket; og Amulek bønfaldt dem om at vende om og gøre deres første gerninger om igen, for hvis de fortsatte på den kurs, de var slået ind på, var der ingen frelse for dem. Mormon gjorde denne lære fuldstændig klar i sine skrivelser til sin søn Moroni. Ydermere erklærede han, at alle, som havde nået modenhedsalderen, men som havde været uden evangeliets guddommelige lys, tilhørte samme klasse som de små børn. Hans udtalelse lyder som følger:

»Thi se, alle små børn er levendegjort og ligeledes alle dem, som ikke har loven. Thi forløsningens kraft kommer alle dem tilgode, som ikke har nogen lov; derfor kan den, som ikke er fordømt eller den, som ikke er under nogen

fordømmelse, ikke omvende sig, og for sådanne er dåben unyttig.

Men det er gudsbespottelse at fornægte Kristi barmhjertighed og hans hellige Ånds kraft og sætte sin lid til døde gerninger.

Se, min søn, dette burde ikke være således; thi omvendelse er for dem, som er under fordømmelse og under en brudt lovs forbandelse.

Og de første frugter af omvendelsen er dåb; og dåb kommer gennem tro på at holde budene, og lydighed mod budene bringer syndsforladelse.

Og syndernes forladelse bringer sagtmodighed og ydmyghed i hjertet; og som følge af ydmyghed og sagtmodighed kommer den Helligånds besøg, og denne Trøster fylder dem med håb og fuldkommen kærlighed, hvilken er bestandig ved flid i bønnen, indtil enden kommer, da alle de hellige skal bo hos Gud.« *(Moroni 8:22—26).*

Joseph Fielding Smith

Genealogisk Forening

»En bøn for efterforskningsarbejde«

Præsident Wilford Woodruff holdt den 6. april 1893 åbningsbønnen ved indvielsen af Salt Lake Templet. Fra denne bøn har vi udvalgt følgende:

»O, du vor fædre Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, vi takker Dig af vort inderligste hjerte og i overvældende taknemmelighed, fordi Du har åbenbaret de kræfter, hvorved børnenes hjerter vendes til deres fædre og fædrenes hjerter til børnene, således at menneskenes børn i alle generationer kan få del i himmerigets riges herligheder og glæder. Udøs over os Profeten Elias's ånd, det beder vi Dig, så vi på den måde kan forløse vore døde og også binde os til vore fædre, som er gået bag sløret, og desuden besegle vore døde, så de kan komme frem i den første opstandelse, så vi, som bor på jorden, kan blive bundet til dem, som bor i himlen. Vi takker Dig på deres vegne, som har fuldendt deres værk i dødeligheden, så vel som for os selv, at fængslets døre er blevet åbnet, at der er forkyndt befrielse for de fangne, og lænkerne er blevet løst for dem, som var bundet. Vi priser Dig, at vore fædre, fra den sidste til den første, fra nu af tilbage til begyndelsen, kan blive forenet med os i ubrydelige kæder, svejset ved det hellige præstedømme, og at vi som én stor familie, forenet hos Dig og sammenknyttet ved din magt, skal stå sammen foran Dig, og ved din Søns forsonende blod blive befriet fra alt ondt, blive frelst og helliggjort, ophøjet og herliggjort. Og ligesom Du har fået mange af dem, som endnu ikke har indgået pagt med Dig, til at vende deres hjerter mod efterforskningen af deres forfædre, beder vi Dig, at Du vil forøge dette ønske i deres bryst, så de på denne måde kan hjælpe med til fuldførelsen af Dit værk. Velsign dem, det beder vi Dig, i deres arbejde, at de ikke må komme på vildspor, når de udarbejder deres genealogi, og desuden beder vi Dig om at åbne nye informationskilder for dem, og lægge fortidens optegnelser i hænderne på dem, så deres arbejde ikke blot kan blive korrekt, men også komplet.«

Mine brødre og søstre, dette burde være den bestandige bøn, dybt i hjertet hos enhver, som er eller vil blive interesseret i at spore sin genealogi. Hvilken strålende anledning vi har for hånden ved at bede vor Himmelske Fader om at hjælpe os, så Hans sønner kan få del i de samme velsignelser, som vi, der er medlemmer af Hans rige, nu nyder.

I de sidste år har Præsident David O. McKay, vor elskede Profet, Seer og Åbenbarer, formanet os til at være missionær-mindede. Præsident McKay har ladet os vide, at vi skulle efterleve vor religion. Mange folk har begejstret sagt ja til Kirkens nye missionærplan og præsenteret missionærerne for venner, naboer og slægtninge, med det resultat, at mange gode folk er gået i dåbens vande.

Hvis vi nu tænker på alle de folk, som har levet før Evangeliets gengivelse, og som ivrigt venter på deres evige fremgang, og de mange folk, som har levet siden Kirkens genoprettelse, men som af en eller anden grund ikke har fået lov til at høre om evangeliet, så skulle vi oprigtigt prøve at være sande missionærer overfor disse kære mennesker og give dem en chance for at høre og antage evangeliet, så de kan vende tilbage til vor Himmelske Faders nærhed og få del i denne strålende evige fremgang. Det er dig, som kan åbne himmelens porte for disse men-

nesker, og det er dit ansvar ,således som det meget tydeligt er forklaret af Profeten Joseph Smith i bogen »Vejen til Fuldkommenhed«, (23. kapitel), skrevef at Joseph Fielding Smith: »Det største personlige ansvar, Gud har pålagt os i denne verden, er at søge efter vore døde.«

Hvis vi blot ydmygt vil prøve at hjælpe vore afdøde slægtninge, hjælpe dem, som er gået forud, hvis vi ærligt vil prøve at efterforske optegnelserne med omhu og med et brændende ønske i os, så vil Herren til sidst velsigne os og føre os til optegnelserne om de af Hans børn, som engang boede på denne jord.

Lad os være andægtige, som Præsident Woodruff på så veltalende måde udtalte i sin indvielsesbøn i Salt Lake Templet, andægtige på en sådan måde, at nye veje virkelig kan åbnes for os, og at det virkelig kan lykkes os at få fat i optegnelser fra fortiden, med en bøn om, at vor hukommelse må være klar og opmærksom på den kendsgerning, at vi ikke kommer på vildspor, når vi udarbejder vor genealogi.

(Fra Millennial Star ved *Syger T. Hassenberg)*

Har du husket

»Tre generationer familieskema«

som *alle* Kirkens medlemmer (familier og enligtstillede)
skal udarbejde og indsende *inden 1. august?*

I juni-nummeret af DEN DANSKE STJERNE gøres nærmere rede for dette program, men vi skal her indtrængende opfordre medlemmerne til *omgående* at gå i gang med dette program, hvis de ikke allerede er begyndt på det.

På foranledning af talrige forespørgsler skal vi gøre opmærksom på, at *alle* familier og enligtstillede skal udarbejde disse skemaer, også selv om flere familier vil komme til at udfylde de samme skemaer, f. eks. hvis flere søskende, som er medlemmer af Kirken, hver har sin familie, eller hvis både forældre og deres børn hver har familie. For en familie, bestående af mand, hustru og børn skal der ialt udarbejdes *syv* skemaer; for enligtstillede, ugifte, som er de eneste i deres familie, der er medlemmer af Kirken, det samme antal, medens der for enlige, tidligere gifte (enker, enkemænd eller fraskilte), hvis ægtefæller ikke var medlemmer af Kirken, skal udfyldes *fire* skemaer, nemlig et, hvor de pågældende står som mand eller hustru, et, hvor de står som barn til deres forældre samt et for hver af deres forældre, hvor disse står som børn til deres forældre.

Husk at påføre alle *dåbsdatoer* i Kirken og eventuelle *tempelordinanse-datoer* for de personer på skemaerne, for hvem disse ordinanser er udført.

Begynd altså allerede *i dag* på dette program, hvis du ikke allerede er i gang med det!

Genealogisk Forenings Hovedbestyrelse.

Hjælpe-foreningen

Mødet den 6. maj med str. Alice L. Wilkinson

blev igen en af Hjælpeforeningens »store dage«. Str. Wilkinson mødtes med både hoved- og distriktsbestyrelsen og gav gode råd og opmuntring til arbejdet. Men hovedmødet holdtes om aftenen i kirkesalen på Priorvej kl. 19.30. Det var os en glæde blandt vore gæster at tælle missionspræsident Sorensons moder, str. Florence Sorenson, str. Wilkinsons datter, Mrs. Alice Mangum, missionspræsident Sorenson, broder Tom Asmussen og fra distriktet broder Jørgen W. Schmidt.

Str. Inger Rasmussen fra hovedstyrelsen bød velkommen, og der blev åbnet med sang og bøn. Efter en kort tale fra str. Rasmussen fik *præsident Sorenson* ordet. Præsidenten udtalte, at Hjælpeforeningen blev stiftet i 1842 af profeten Joseph Smith efter præstedømmets orden, men den har en særlig opgave. Samarbejde med præstedømmet og samarbejde i Kirken i det hele taget blev stærkt understreget. *Lissi Petersen* og *Birthe Rasmussen* fra Amager glædede os med en duet, og så fik *str. Florence Sorenson* ordet med sin »store« søn som tolk. Str. Sorensons forfædre var blandt de første, der omvendte sig til Kirken i Danmark. Gennem 5 generationer har de båret vidnesbyrd om Evangeliet, og str. Sorenson var taknemmelig for at kunne være med denne aften.

Str. Ingrid Sorenson præsenterede derefter str. Alice L. Wilkinson fra Generalbestyrelsen for forsamlingen og fortalte, at hun har arbejdet i Hjælpeforeningen i 30 år.

Str. Alice L. Wilkinson bragte hilsen fra str. Spafford og fra str. Aleine Young, som besøgte os sidste år, fortalte lidt om Hjælpeforeningens smukke bygning i Salt Lake City og førte os derefter tilbage til Nauvoo, til det tidspunkt, da søstrene mødtes med profeten Joseph Smith. Hvis søstrene vil leve op til de principper, som profeten foreholdt dem: kærlighed og barmhjertighed, vil intet kunne hindre englene i at være deres ledsagere. Man får ikke noget for ingenting; man behøver imidlertid ikke at have en masse penge for at blive medlem af Hjælpeforeningen, man skal heller ikke have gennemgået en større uddannelse, man behøver ikke engang at være medlem af Kirken, man skal blot gøre sin indsats med de talenter og evner, man har.

Hjælpeforeningen giver os uddannelse, så vi kan blive ledere, og den viser os stor tillid. Den hjælper os at opbygge vor karakter, og den har brug for alle de talenter, vi har, men som vi ikke rigtig kan få tid at anvende, når vi først bliver gift og får familie. Intet mindre end de gerninger, Kristus gjorde, skal også vi gøre, og vi ved, at »Han gik omkring og gjorde godt« og tjente sine brødre og søstre. Gennem lektierne i Hjælpeforeningen styrkes og opbygges vort vidnesbyrd, og vi skal meget snart igang med det nye program, så vi kan undervise vor familie om Evangeliet i vore hjem. Str. Wilkinson bar vidnesbyrd til os, at hvis vi vil engagere os i arbejde for Herren, vil vi blive velsignet i det arbejde her i Danmark.

Efter sin tale fik str. Wilkinson overrakt en smuk sølvske som erindring fra de danske søstre. På manges opfordring sang str. Rebecca Schmidt »Den fremmede Galilæer«.

Som en overraskelse havde hovedbestyrelsen en buket blomster til den søster, der havde været medlem af Hjælpeforeningen i flest år i København distrikt. Den blev overrakt af str. Wilkinson til str. *Kathinka Andersen* fra Amager gren. En lignende buket blev sendt til str. Edel Jacobsen, Frederikshavn, som det ældste medlem i Jylland distrikt.

Efter dette møde gik vi nedenunder i G.U.F.-salen, hvor der var udstilling af håndarbejder: nye ideer til arbejdsmøderne og »gamle«, smukke ting, som søstrene velvilligt havde udlånt, for at vise str. Wilkinson, hvad danske søstre interesserer sig for at forarbejde. Vi skylder broder og søster Dietz megen tak for deres medvirken til det smukke arangement, og ganske særligt siger vi tak til str. Ingrid Sorenson og str. Mary Lu Wood for de mange, mange timer de har anvendt på at forarbejde nye ting, der kan være os til hjælp fremover.

Nu gik tæppet til side for et smukt optrin, arrangeret af str. Birthe Lindhardt. Det fremstillede forskellige situationer ved Hjælpeforeningens oprettelse. Mange hænder havde haft travlt med at sy dragter, hatte m. m., de var virkelig søde, de »gamle« søstre. Vi siger også tak til de brødre, der med det korte varsel påtog sig at være Første Præsidentskab.

Fra hver gren mødte søstrene op med citronfromage, som vi forfriskede os med, mens vi fik os en hyggelig sludder.

En dejlig dag, en dejlig aften var slut! Men vi har mange dejlige aftener i vente i den nye sæson. SLUT DERFOR OP OM HJÆLPEFORENINGEN!

For Hovedbestyrelsen
Inger Rasmussen.

(Billederne fra den 6. maj er taget af str. Inge Jørgensen, Amager).

(Artikel fortsat).

Kan De forestille Dem denne plan ført ud i livet? Mødrene får en månedlig lektie i Hjælpeforeningen; fædrene får en lektie ved deres ugentlige præstedømmemøde; der findes ligefrem et lektiehefte til familien til brug ved deres ugentlige hjemmeaften; og hjemmelærerne går ud engang om måneden med instruktion om at se efter, at forældrene forstår, hvorledes disse lektier skal holdes og eventuelt hjælpe med at løse problemer og besvare spørgsmål.

Med andre ord: Vi har ikke i sinde at være, som en eller anden sagde: »I taler om det, men hvad har I gjort ved det?« Alle de nævnte ting er noget, som lederne inden for Hjælpeforeningen har pligt til at sørge for. Det er disse ting, vi ønsker, I skal udføre.

Vi må udføre vort arbejde så godt med disse lektier, så vi giver hver enkelt moder de fundamentale lærdomme, der er nødvendige, for at hun kan forstå, hvori hendes opgave består, når hun sammen med sin mand skal undervise børnene i hjemmet. Med de citater, der er fremført, skulle I kunne forstå noget af det, vore ledere tilskynder os til. Som jeg før har sagt, skal I *ikke* være hjemmelærere i den forstand, at I udtages til at være det. I skal være parat til at *hjælpe* hjemmelærerne, hvis biskoppen beder jer derom.

Der er særlige problemer for de hjem, der har unge, som søger de højere læreanstalter. Der sås tvivl i deres hjerter med hensyn til vor Kirkes tro og lære. Hvad skal vi gøre ved det? Svaret eller løsningen på problemet er, at vi hjælper dem ved at give dem sandheder, som de kan bygge et vidnesbyrd på, og som vil styrke dem mod de lærdomme, som verden giver, og som vil nedbryde vore børns tro.

I en nylig udkommet bog om videnskab og religion siger forfatteren, at der omkring i verden i dag er religiøs vækkelse, og at denne vækkelse er en udfordring til videnskabsmænd og religiøse ledere til samarbejde for menneskehedens håb og drømme.

Den største udfordring, Kirken har idag, er at forkynde fædrenes tro i nutidens børns sprog, og det er, sagt med få ord, den udfordring, vi tager op i dette program med undervisning i hjemmet. I en tale, som præsident Clark holdt ved en Hjælpeforeningskonference, sagde han:

»Familien i et sidste dages helliges hjem har således tre vigtige punkter at tage vare på, nemlig:

(Fortsættes)

IN MEMORIAM

»Jesus græd. Da sagde jøderne: Se, hvor han elskede ham!«

Ved meddelelsen om str. *Caroline Mathilde Sørensens* død er der blevet grædt meget over hele den danske mission, for så mange af jer, søstre, som kendte str. Caroline, elskede hende. Hvorfor? Fordi hun elskede jer — og viste det!

Jeg har en hilsen til jer, søskende. Den sidste gang, jeg fik talt »rigtigt« med Caroline, drejede samtalen sig hovedsageligt om Hjælpeforeningen, og da jeg sagde farvel til hende, var hendes sidste ord: *»Hils dem allesammen!«*

Vi græder, fordi vi har mistet en loyal rådgiver, en trofast medarbejder og en ualmindelig god kammerat. En svær sygdom rev hende bort netop som vi synes, vi har allermest brug for hende; men vi må tro, at vor himmelske Fader har mere brug for hende. Han har sagt nej til alle vore bønner og vor faste, og så er det bedst således.

Vi bliver imidlertid ikke ved med at græde, vi skal videre frem, og vor søster lever; derom blev der båret vidnesbyrd ved hendes båre. En lille lignelse om døden, skrevet af en ukendt forfatter, vil illustrere dette:

> »Jeg står ved havets bred; et skib spreder lige foran mig sine hvide sejl ud i morgenbrisen og stævner ud mod det blå ocean. Hun er et billede på stolthed og styrke, og jeg står og betragter hende, indtil — til sidst — hun kun er en lille, hvid prik derude, hvor himmel og hav går i ét. Så er der en ved min side, som siger: Der forsvandt hun! — Hvorhen? Bort fra mit blik — det er alt!
>
> Hun er lige så stolt og stærk endnu, som hun var, da hun forlod kysten her og sin last af evige værdier er hun stadig i stand til at fragte videre til bestemmelsesstedet. Det er for mine øjne hun formindskes, hun selv forandres ikke. Og lige i samme øjeblik, som den ved siden af mig siger: Der forsvandt hun! — er der andre øjne, der ser hende komme, andre der er klar til at juble:
>
> *Der kommer hun!«*
>
> Og sådan er døden.

Str. Caroline Sørensen bar en dronnings navn, hun *er* sin mands dronning, og hendes bisættelse var en dronning værdig. Hun er et af de mennesker, jeg aldrig vil kunne glemme! Lad nu også os stævne videre frem i samme ånd som den, str. Caroline lod sig drive af. I taknemmelighed for det privilegium, jeg har haft, at få lov at lære hende at kende og arbejde sammen med hende, udtaler jeg:

Æret være str. Caroline Sørensens minde!

For Hjælpeforeningens hovedbestyrelse
Inger Rasmussen, præsidentinde.

DEN DANSKE MISSIONS HISTORIE

AF
ORSON B. WEST

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE
1965

FORORD

Den danske Missions historie er aldrig blevet skrevet på dansk i fuld udstrækning. På engelsk foreligger Andrew Jensons »History of the Scandinavian Mission«, der blev udgivet i Salt Lake City i 1927. Denne bog er naturligvis ikke meget kendt i Danmark eller det øvrige Skandinavien på grund af sprogskrankerne.

Den danske Missions historie er en smuk og indholdsrig saga, som bør kendes af alle Kirkens medlemmer i Danmark, da den giver et indblik i de over hundrede år, der er gået siden evangeliet først blev bragt til vort fødeland af apostel Erastus Snow og hans medarbejdere Peter O. Hansen, John E. Forsgren og George Parker Dykes. Som alle pioner-bevægelser måtte det gengivne evangelium også udstå forfølgelser af folk og chikanerier og modstand fra officiel side. Men intet kunne standse missionærerne og deres tilhængere, fordi de havde sandheden og var i besiddelse af begejstringens hellige ild, som aldrig blev slukket. De sidste dages helliges saga gennem de nu over hundrede år er sagaen om et heroisk folk, der ikke lod sig kue, men som gik frem ad den vej, som de anså for at være den rette. Blandt disse tusinder af sidste dages hellige er der mange, der har indtaget fremtrædende pladser og beklædt høje embeder i Kirken, og vi ærer dem, men vi glemmer heller aldrig de tusinder af ukendte soldater, der levede heroisk under forfølgelser og under stærkt pres fra familie og venner. De indtog aldrig høje stillinger, men de var jordens salt, for hvem den nyfundne sandhed

var livet selv. De havde fundet en mening med tilværelsen og så alt i et helt nyt perspektiv.

Den danske Missions saga er historien om en række helte, ikke i historiens lys måske, men indenfor det dybt menneskelige. Der kunne skrives mange levnedsløb om disse evangeliets pionerer, der ville præge sig i vort sind. Når vi læser Missionens historie, vil vi samtidig lære at påskønne det evangelium, som vi har antaget og se det i et klarere lys og dergennem få mere hengivenhed for den sag, som vi i virkeligheden har viet vort liv. Måtte vi forstå dette, så er hensigten med denne bog opnået.

Orson B. West

Den største begivenhed i det 20. århundrede var afgjort det såkaldte første syn, som profeten Joseph Smith havde, da han som 14-årig dreng gik ud i skoven for at bede. Da Gud Faderen og Hans Søn Jesus Kristus viste sig for ham, var det indledningen til den største af alle uddelinger, nemlig Tidernes Fyldes Uddeling. En mørk skygge havde hvilet over kristenheden siden apostlenes død og frafaldets begyndelse. Dette mørke veg nu for sandhedens strålende lys og evangeliets gengivelse i dets fylde og skønhed. Fra dette øjeblik i »Den hellige lund« vidste den unge dreng Joseph Smith, at Gud og Hans Søn var virkelige personer, og at vi er skabt i deres billede. Joseph veg aldrig fra denne tro og overbevisning, selv om hans liv fra da af var en evig kamp mod menneskers vantro og umenneskelighed. Som mange andre sandhedsvidner måtte han betale for sin overbevisning med sit blod, dette martyrblod, som til stadighed minder os om kampen for sandhed og ret.

Kirkens begyndelse var som sagt trang og uhyre vanskelig; de hellige blev drevet fra sted til sted, stadig udsat for farer og overfald, men de nåede endelig den 24. juli 1847 Klippebjergenes dale, hvor de slog sig ned, efter at Brigham Young havde udtalt de profetiske ord: »Dette er stedet«. I disse barske omgivelser måtte de se at få det bedste ud af det, men de havde noget, som enhver pioner-bevægelse er fyldt med: Tro og begejstring, og med disse egenskaber begyndte de at dyrke jorden og indrette et samfund, hvorfra Kristi rige på jorden skulle udgå. Det var igen en sej kamp, men med tålsomhed og mod tog de fat på opgaven og fik bogstavelig taget ørkenen til at blomstre som en rose. Den

første og vigtigste opgave, der hvilede på de helliges skuldre, var forkyndelsen og udbredelsen af det gengivne Kristi evangelium, en opgave, som næsten syntes umulig under de foreliggende omstændigheder. Men troen kan flytte bjerge. Allerede i 1837 var Den britiske Mission blevet organiseret og med vidunderlige resultater, idet tusindvis af englændere sluttede sig til Kirken, ja, så mange, at der på et vist tidspunkt fandtes lige så mange medlemmer af Kirken i England som i Amerika. I de trange tider i Nauvoo blev den engelske emigration dertil så at sige Kirkens redning.

Det må her bemærkes, at så tidligt som i 1842 var en del nordmænd, som boede i La Salle County i Illinois blevet medlemmer af Kirken og hjalp forøvrigt med ved opførelsen af Nauvoo templet. I 1843 var nogle få danskere og i det mindste én svensker blevet omvendt til Kirken i Boston, Massachusetts. En ung kvinde, Ellen Sanders Kimball, som var født i Norge, drog over sletterne til Saltsødalen i 1847 og var den ene af de tre oprindelige pioner-kvinder i pionertoget under Brigham Youngs ledelse. En dansker ved navn Hans Christian Hansen, som havde antaget evangeliet i Boston, var også en af de første pionerer, og John E. Forsgren, der var svensk, og som også havde sluttet sig til Kirken i Boston, gjorde tjeneste i den såkaldte Mormon-Bataillon. Disse tre skandinaver var altså de første repræsentanter for de tre riger, Danmark, Norge og Sverige i Klippebjergene sammen med nogle få andre, som var kommet til Saltsødalen så tidligt som 1849.

Vi er nu kommet til oktober 1849. Kirkens halvårlige generalkonference blev afholdt i Salt Lake City, og her blev en del missionærer kaldet til at drage til fremmede lande med evangeliets budskab. Det var de første, der var blevet udsendt fra Saltsødalen til at forkynde evangeliet i udlandet. Det var blot to år efter de første pionerers ankomst, og heraf fremgår det tydeligt, at evangeliets forkyndelse lå Kirkens ledere stærkt på sinde. Disse missionærer blev udsendt i Kirkens fattigdoms dage, men trangen til at udbrede kendskabet til evangeliet lå lederne stærkt på sinde. De vidste, at den opgave var blevet dem pålagt, og at det var deres for-

pligtelse, ja, deres hellige pligt at forkynde det glade budskab til jordens nationer. To brødre, ældste Erastus Snow af De tolv Apostles Råd og ældste Peter O. Hansen, blev kaldet til Danmark og ældste John E. Forsgren til Sverige. Her skabtes altså historie i disse tidlige oktoberdage i året 1849. Missionærerne blev beskikket. Det første Præsidentskab beskikkede de forskellige apostle, hvoraf flere også var kaldet til Europa, og apostlene beskikkede derefter de andre brødre. Dette skete den 7. oktober 1849.

Efteråret var ved at sætte ind, og vi må først og fremmest sætte os ind i de forhold, der herskede. Der var ingen togforbindelse til Utah, så rejsen måtte foretages på hesteryg eller med håndkærrer, indtil de nåede Midtvesten. Og da det var sent på året, måtte de træffe hastige forberedelser til afrejsen, før vinteren satte ind og gjorde en rejse over bjergene umulig. For missionærerne, der blev sendt til Danmark og Skandinavien, var det en opgave, som de modtog med tro og beredvillighed, men samtidig vidste de, at det ikke ville blive nogen let sag at komme med et budskab, der omstyrtede alle bestående kristne samfunds trosbekendelser, idet de måtte forkynde, at et frafald fra den oprindelige kristne kirke havde fundet sted. Dernæst kom det vemodige ved tanken om afrejsen og det at måtte sige farvel til familie og venner. Men vemodsfølelsen er måske den smukkeste af alle, fordi den rører ved hjertets strenge på to måder; først er der sorgen ved at skulle sige farvel til noget smukt og godt og dernæst glæden ved at have ejet dette skønne og gode. Vi kan næsten være overbevist om, at missionærerne nærede denne følelse, men de var samtidig opsat på at udføre den dem pålagte opgave på den bedst tænkelige måde. De havde hvad vi kalder et vidnesbyrd, og deres tro på den sag, de skulle forkynde, var ubegrænset. De vidste, at det ikke ville blive nogen let opgave, men den skulle udføres, og med Guds hjælp vidste de, at intet var umuligt.

Den 19. oktober 1849 samledes de missionærer, der skulle til Europa, ved mundingen af Emigration Canyon, hvor præsident Brigham Young organiserede dem til rejsen. Her samledes altså slægt og venner for at sige farvel. Der var 35 mænd

i selskabet, 12 vogne og 42 heste og muldyr. Rejsen over bjergene og sletterne var vanskelig, og til tider var mændene ved at tabe modet. John Taylor beskrev rejsen med disse ord:

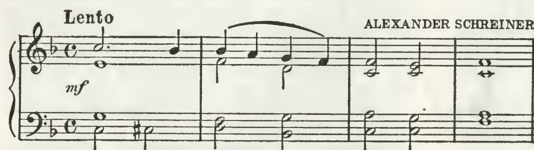
> Havde det ikke været for vor mission, ville vi have næret store betænkeligheder ved at forlade vore komfortable hjem og ildstedet og bekæmpe de kolde vinde og de ubarmhjertige storme i Klippebjergene og over de øde sletter. * * * Sneen er faldet til højre og venstre og foran os og bagved os, men vi er sluppet fra det uden mén.

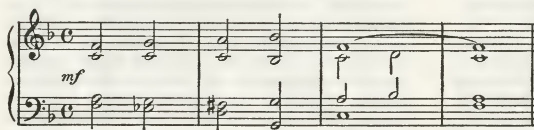
Den 7. december ankom det trætte rejseselskab i en heftig snestorm til Fort Kearney, hvor den nuværende Nebraska City er beliggende, og der var stadig lang vej til en af havnebyerne, hvor de ville indskibe sig til deres bestemmelsessted. Peter O. Hansen nåede omsider Liverpool den 8. april 1850, Erastus Snow den 16. april og John E. Forsgren den 19. april. Missionærerne tilbragte flere uger i England, hvor Kirkens medlemmer hjalp dem med råd og dåd. På det tidspunkt fandtes der omkring 30.000 hellige i Storbritannien. Det var almindeligt i de dage, at de stedlige medlemmer hjalp missionærerne, som jo rejste uden pung og taske. I hvert fald havde de meget få kontante penge på sig.

Peter O. Hansen blev ikke i England ret længe. Uden at vente yderligere tog han straks afsted til Danmark, hvor han havde set dagens lys, og hvortil han nu kom med et budskab, der skulle afstedkomme mange stridigheder. Han kom til København den 11. maj 1850, den første missionær for Kirken i hele Skandinavien. Han begyndte straks i det stille at forkynde evangeliet til slægt og venner. Han havde ikke meget held med sig. Hans egen far ville ikke have noget at gøre med ham, og hans tidligere venner vendte i det store og hele ryggen til ham. Han fik trykt en lille traktat, som hed »En Advarsel til Folket«, som således var det første skrift, som blev trykt i Skandinavien af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Begyndelsen var altså ikke lovende, men broder Hansen blev ikke modløs af den grund. Hvordan havde begyndelsen været for de første kristne, da de forkyndte deres budskab? Omtrent den samme. Det er altid svært at begynde en ny sag, fordi de fleste mennesker er hil-

Søndagsskolen

Nadververs for juli:

»Og det skete, da han havde sat sig til bords sammen med dem, tog han brødet, velsignede og brød det og gav dem det.« (Luk. 24:30).

Nadververs for august:

»... Dersom I altid ihukommer mig, skal min Ånd være hos jer.« (3 Nephi 18:7).

Søndagsskolesang for juli:

»Vi hilser dig, du sabbatsdag.« (Nr. 133 i den blå sangbog).

Søndagsskolesang for august:

»Zion er af Gud beskyttet«. (Nr. 43 i den blå sangbog).

»Zion er af Gud beskyttet«, forfatter John Thomas Kelly, komponist A. C. Smyth.

Forfatteren til denne vidunderlige sang var ikke en sidste dages hellig, han var født for tidligt. De høje, han kendte, var højene på den smaragdgrønne ø Irland i det attende århundrede. Han skrev over 700 inderligt følte sange, og nogle af dem synger vi i vor Kirke den dag i dag. Mange af dem omhandler den strålende dag, da Herrens hensigter vil blive åbenbaret før Tusindårets morgen gryer. Hvilken poetisk seer han var! Med hvilken længsel og glæde han må have set frem til Guds sidste dages Zion! Det ser ud, som om dommer Kelly har forudset Herrens åbenbaring: »Zion skal blomstre på højene og fryde sig på bjergene ...« *(L. & P. 49:25).*

Til sanglederen:

Du og jeg ved udmærket godt, at vi i dag lever med »et stort og vidunderligt værk« lige ved hånden. Hvad venter vi på? Lad os ikke sidde tilbagelænet og slappe af og synge med en mumlende bas. Vi synger en hymne til den Allerhøjeste, og budskabet ligger i ordene, ikke i musikken. Vi bør synge dette budskab med stolthed i vore hjerter, med taksigelse og med en kæmpende ånd.

Synger kvinderne altstemmen, fordi det er lettere, mindre anstrengende? De bør tænke på selve herligheden i sangen, og så vil de gladelig glemme det musikalske tilbehør, som ledsager den. De vil ønske at synge budskabet med deres stemmes største kraft. Denne melodi er ikke for høj for nogen.

John Thomas Kelly så blot håbefuldt fremad mod nutiden. Vi er lige midt i den, og vi ved dette uden nogen tvivl. Lad os derfor med sjæl og hjerte synge ud af al vor magt!

Vor egen broder A. C. Smyth skrev den betagende musik .Han tjente Kirken godt i forskellige egenskaber, bl. a. som tempelskriver i Manti Templet.

Til organisten:

Brug en temmelig stærk tone uden *tremolo*. Tempoet bør hverken være for hurtigt eller for langsomt. Det bør være midt imellem, regelmæssigt og under kontrol ,ikke uklart eller skødesløst i stilen. Spil hele vejen *legato*.

Den eneste lille vanskelighed er i takt nummer 11 og 12, hvor tenoren må spilles med højre hånd.

Overhold pauserne pænt. De, der synger, vil lægge mærke til pauserne, både ved intuition og ved den fysiske nødvendighed af at trække vejret dybt på disse steder. Efterlign denne stil, for den er god. Orglet vil synes at »komme til live« ved selve denne proces med at trække vejret på disse steder.

Hvor kraftigt bør man spille? Spil kraftigt nok til at holde forsamlingens tonemasse i ligevægt. Hverken forsamlingen eller orglet bør overdøve hinanden. Lad dem begge kunne høres.

Alexander Schreiner.

HERRENS UDVALGTE

»I have ikke valgt mig, men jeg har udvalgt eder og sat eder til, at I skulle gå hen og bære frugt, og eders frugt skal blive ved, for at Faderen skal give eder, hvad som helst I beder om i mit navn.«

Det er ikke os, der udvælger, men Herren. Herren kender ikke til personsanseelse, Han tager ikke efter rang eller byrd, men Herren udvælger den bedst egnede til sine bestemte formål. *Luk. 1:26* fortæller følgende: »Men i den sjette måned blev Engelen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilæa, som hedder Nazareth, til en jomfru, som var trolovet med en mand ved navn Josef af Davids hus,«

Vi lægger mærke til, at der ikke blev sendt bud til nogen øvrighedsperson, eller statsanerkendt myndighed, men til en lille by, til en ukendt ung kvinde, der var trolovet med en mand ved navn Josef. Gud havde udvalgt sig Maria fra Nazareth, og at Maria var bedst egnet af alle kvinder, kan vi forstå af Gabriels ord: — »Hil være dig, nu benådede, Herren er med dig, du velsignede iblandt kvinder« — mere tydeligt kan det ikke siges.

At Zakarias og Elisabeth blev udvalgt, fordi de var egnede til deres bestemte formål, kan vi forstå af deres omdømme; der står, at de var begge retfærdige og vandrede udadlelige efter Herrens bud og forskrifter.

Vi kan igennem hele slægtens historie se, hvorledes Herrens valg er faldet på et menneske, som var af en sådan kvalitet, at det var egnet til at udføre det arbejde, Gud ville have udført. Hvis vi ser efter, så kan vi også se, hvorledes Han borttog sin ordre og myndighed, hvis det menneske Han havde udvalgt, på nogen måde viste tegn på at dale i denne kvalitet.

Fra den 2. Krønikernes bog kap. 15 og fremefter kan man læse om en række ganske ukendte mænd, som Gud henvendte sig til, og pålagde dem en eller anden opgave. I begyndelsen af kapitlet står: — »Og Asaria, Odeds søn, — over ham kom Guds ånd«, — altså blev han på et bestemt tidspunkt udset til at gøre en gerning med Herrens myndighed. Man har ikke hørt denne mands navn hverken før eller senere. Altså blev han udvalgt til denne bestemte lejlighed, og ved såvel denne lejlighed som alle følgende eksempler kan vi forstå, at det er mænd af en bestemt standard, retfærdige og lydige mænd i besiddelse af visdom og omtanke, som Gud henvender sig til, når Han vil menneskene noget.

I alle tilfælde er det uden hensyn til rang og byrd, for Gud kender ikke til personsanseelse.

Når Romerkirkens fornemme kardinaler murer sig inde for at gennemtvinge et valg iblandt sig selv, til at bære ansvaret for deres kirke, så er det en fejl, for det kunne jo være, at han der var egnet til denne opgave, ville være at finde et andet sted, end lige netop iblandt kirkeoverhovederne.

Intet menneske kan tiltvinge sig en myndighed, uden den slags vi ser udøvet omkring os til daglig, kontorchefen over kontoristen, underdirektøren over kontorchefen, den administrerende direktør over underdirektøren, o. s. v., men dermed er ikke sagt, at et menneske ikke kan få myndighed, det kan enhver få, men kun ved at fornægte al autoritetsdyrkelse, og ved at bruge den kontrol og kritik man er så beredvillig til at komme med i tide og utide, *på sig selv,* og det før nogen anden.

Ingen behøver at være en tragisk figur, der skilter udadtil med ydmyghed og underkastelse. Det er uærligt, nej, jeg tror, at det menneske, Gud henvendte sig til, hver gang han havde en mission til verden, var et alvorligt menneske, uden at være bedrøvet, et menneske, der var parat til at suge al den lærdom til sig, som overhovedet muligt, der aldrig var bange for at få at vide, hvad han gjorde forkert, og var gladere, des mere der blev rettet, og som havde mod til at kæmpe for sandheden indtil døden, om det skulle blive nødvendigt.

Jeg tænker tit på begrebet Guds kirke, Guds udvalgte. Hvor må det være et ophøjet mål at stræbe efter gennem selvtugt. At være ren med sin person, sit legeme, at være ren og pæn i tøjet, ordentlig med sine egne og andres ting, lære sine børn at være tiltalende og velopdragne, ærlige og flittige, hver dag, ja hver eneste dag have dette for øje, er det rent inde i mig, så der kan være plads til Guds ånd, for det må være den eneste måde, man kan vokse på, mand eller kvinde.

Således må sand myndighed komme, og kun på denne måde kan Guds befaling efterkommes, — »Gå hen og bær frugt.« — Er vi således? Er vi sådan som Guds befaling til os lyder, — »og eders frugt skal blive ved«, —.

Det kan somme tider synes, som om der er et svælg mellem teori og praksis, men et er givet, det er et mål at stræbe efter, og lang tid tager det at bygge en bygning, når man er alene om det, dog en dag står den færdig, om man ikke opgiver det på halvvejen, og jeg tror alle Guds udvalgte ned gennem tiderne har kendt til hårdt arbejde og stille, men glad resignation, og at det bestemt ikke har været nogle hængehoveder, men at de har været fyldt med glæde, den glæde, som man får ved at vide, at man har gjort hvad man kunne for at udfylde den plads man har fået anvist.

Søskende, lad os være glade, ikke højrøstede og støjende, men glade for hinanden, vi tænker ens og har de samme idealer. Vi danner ikke kliker, men betragter alle som lige værdifulde, vi udøver ikke myndighed overfor hinanden, men kun overfor den gerning, vi er sat til at passe, og i den ånd kan Søndagsskolen få den fremgang, den trænger til, for videre må vi og mere må vi lære, og lære videre skal vi, for Gud har sagt os, at vor frugt skal blive ved, lad os lære af alle Herrens udvalgte og studere dem, det er det værd, hvem bærer ellers navnet Sidste Dages Hellig med ret for Herrens åsyn.

Søndagsskolens Hovedbestyrelse.

To mænd var i heftigt skænderi over en hverdagsbagatel, den, der havde ret, afbrød pludselig diskussionen og bad den anden om undskyldning, hvorefter de gik hver til sit. To dage efter kom han, der havde uret og sagde til den anden: »Hvorfor gav du mig den undskyldning, for ved nærmere eftertanke, så tror jeg du egentlig havde ret, havde du da ikke det? eller havde jeg ret?«

Den anden sagde: »Det skal jeg sige dig. Lige pludselig stod det mig klart, at jeg kunne vinde en ting ved at få ret i diskussionen, men to ting på den anden måde, den ene af disse to ting var dit venskab, og den anden var at vinde over mig selv, og da det sidste er svært, og det første et værdifuldt, så valgte jeg at gøre det, jeg gjorde. Det andet har jeg egentlig, det vi skændtes om, hvad var det for resten??«

Kulturelle og religiøse forskelle

af *Richard E. Scholle*

Syvende artikel i serien »Fasthold et velkommen«

Bemærk: Denne lærerlektie er en del af en serie, som henviser til Søndagsskolens Konference-emne for 1964: »Fasthold et velkommen«. Søndagsskolernes generalbestyrelsesmedlemmer har besøgt stave og missioner i 1964 for at give flere instruktioner om dette emne. Alle distriktsbestyrelser og hovedbestyrelser opfordres indtrængende til at opbevare disse artikler til fremtidigt brug. Funktionærer i søndagsskolen anmodes om at studere de principper, der fremsættes i disse lektier, og bruge dem i deres liv. På denne måde vil et vidtomspændende »Fasthold et velkommen« blive fremført i alle Kirkens søndagsskoler i årene 1964 og 1965.

Med den nu forekommende stigning i missionæraktiviteten i Kirken og ude i verden og den nuværende vækst i antallet af undersøgere og nyomvendte, som overværer de sidste dages helliges møder, fremstår der nye opgaver for de enkelte medlemmer af Kirken. Disse opgaver omfatter det at optage de nye medlemmer i fæ;llesskabet.

Søndagsskolens stavskonferencer anvender emnet »Fasthold et velkommen«. Men der er medlemmer af Kirken, som har fået tildelt arbejdet med undersøgere og nyankomne, og som spørger: »Hvad skal jeg sige?« »Hvorledes skal jeg behandle dem?« »Hvad er det meningen jeg skal gøre?«

Hvis svarene på disse spørgsmål skulle gives med én sætning, ville det blive: »Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem ...« *(Matt. 7:12).*

Hvis du var en nyankommen, hvad ville du så gerne have, at man skulle sige til dig? Hvorledes ville du gerne behandles? Hvad vill du gerne have ,at man skulle gøre for dig?

Lad os diskutere ti principper, som der er blevet undervist i mange gange før, og som passende kunne anvendes under disse forhold.

1. *Smil*

Christian Nestell Bovee, den amerikanske forfatter og redaktør, sagde: »Noget af en persons karakter kan man opdage, når man lægger mærke til hans smil.«

Det er også blevet udtalt, at de første indtryk gør mere til at bestemme, hvorledes vi vil blive anerkendt end mange hyppige besøg og indtryk. Smil sætter ikke alene giveren i et godt humør, men den samme følelse udstråles til modtageren.

Når vi nærmer os nogen, bliver vi som regel set, før vi bliver hørt. Og vort udseende bestemmer, for en stor del, vor personlighed. Da smil er et tegn på vor karakter, da de første indtryk afgør, horledes vi vil blive modtaget, da et smil sætter både giveren og modtageren i godt humør, og da vi ses, før vi høres, må vi vise et smil, hvis vi skal gøre et godt indtryk.

Selv indianerne, som er kendt for deres reserverthed i fremmedes selskab, føler sig velkomne og får et godt indtryk gennem et smil.

2. *Husk navne.*

Den yndigste lyd for et menneske er hans eget navn. Når vi hører en eller andens navn, bør vi (a) gentage det, (b) tænke på det, og (c) huske det. Sommetider hører vi folk sige: »Jeg kan ikke huske navne«. Vi kan huske et navn, hvis vi ønsker det, og hvis vi gør os det til en vane at huske det.

3. *Vær oprigtigt interesseret.*

Der findes to slags mennesker: dem, vi elsker, og dem, som vi ikke forstår.

Der fortælles en historie om en soldat, som besluttede, at overvære et møde i vor Kirke. Da han gik ind i bygningen, blev han budt velkommen af et medlem af biskoprådet, som havde undskyldt sig fra et møde, for at hilse på denne nyankomne. Da præstedømmets møde netop var i gang, tog denne grensleder sin nye ven med til ældsternes kvorum. Han præsenterede roligt den besøgende for kvorumspræsidenten og forlod så mødet. Præsidenten forklarede studiekurset, det lektiehefte, der blev brugt og baggrunden for lektien.

Da klassen var forbi, blev denne fremmede præsenteret for en nylig hjemvendt missionær, som var blevet kaldet til at undervise i den søndagsskoleklasse, som den fremmede skulle deltage i. Under søndagsskolen var denne tredie, nye ven lige så høflig som de andre havde været. Han præsenterede soldaten for andre. Han forklarede fremgangsmåden i grenen og hvor klasserne var beliggende. Og han viste oprigtig interesse.

Den søndagsskolelærer udstrålede den følelse: »Jeg elsker denne mand, men jeg kender ham ikke. Alle mine spørgsmål er stillet, for at jeg kan elske denne broder endnu mere.«

Senere sagde denne soldat: »Jeg blev behandlet som en konge. Alle hilste på mig, som om jeg var en af dem. Jeg følte mig hjemme.«

4. *Tal i vendinger, der har interesse for den anden.*

Da mennesker er både interesserede og interessante, bør vi diskutere emner af fælles interesse. Den bedste fælles interesse i dette tilfælde er Kirken.

Det ville være godt i korthed at forklare de forskellige møder i grenen: tidspunktet, stedet og hvem de er bestemt for. En nyankommen kender måske ikke forskellen på et nadvermøde og et husmøde. Fremmede kender som regel ikke vor enestående plan for nadvermøder og fastemøder. Denne plan er endog kompliceret for nogle af vore »gamle« medlemmer.

Nyankomne kunne måske ønske at træffe biskoppen. De er som regel interesseret i at kende den mand, som vil hjælpe dem til at lede deres åndelige liv. Biskoppen er, som wardets fader, også interesseret i at kende sin hjord. Vi kan foretage præsentationen.

5. *Forstå den andens kultur.*

Vi har hørt ordsproget »Man skal tude med de ulve, man er iblandt«. Tanken er sund, men at forandre vor personlighed, når vi skifter omgivelser eller kultur, er ofte vanskeligt.

På grund af denne vanskelighed bør vi være opmærksomme på, at set fra et andet menneskes kulturstandpunkt gør vi måske tingene på forskellig måde. I vor kultur er vi almindeligvis aggressive. Når vi kommer til et fremmed sted, hilser vi andre med et varmt smil, et kraftigt håndtryk og megen tale. Andre har måske lært at handle anderledes under lignende omstændigheder.

Indianerne lærer, at de skal være rolige, ikke give hånd til velkomst og ikke opgive deres navn, når de træffer fremmede. Vi ønsker ikke at debattere for og imod forskellige kulturer; der er fordele og ulemper. Pointet er, at der findes forskellige kulturer i forskellige samfund. Og vi bør være opmærksomme på disse forskelle.

6. *Forstå andres synspunkter.*

Jesu Kristi Kirke af Sidtse Dages Hellige understøtter et program, der er kendt som »Indianerbørns Udviklingsprogram«. Under dette program underskriver indianske forældre og plejeforældre en lovlig overenskomst, så indianerbørn i skolealderen kan anbringes i plejehjem i et skoleår.

En af disse indianerpiger blev taget med til en drive-inbio af sine plejeforældre kort efter sin ankomst. Filmen var en western. I denne film tabte indianerne alle slagene og alle indianerne blev dræbt. Pigen begyndte at græde. Da hendes plejeforældre spurgte hende, hvorfor hun græd, sagde hun: »Vi tabte ikke alle kampene, og hele mit folk blev ikke dræbt«.

Vi bør være opmærksomme på, at to mennesker kan se på den samme hændelse og få fuldstændig forskellige synspunkter, fuldstændig forskellige fortolkninger. Hvorfor? Baggrundene er forskellige. Vore perspektiver dannes ud fra forskellige erfaringer.

7. *Få andre til at føle sig betydningsfulde.*

Ethvert menneske har nogle talenter og nogle evner. Hvis vi ønsker det, kan vi finde noget godt hos enhver. Når vi lægger mærke til, hvad et menneske har udført, bør vi komplimentere ham. Henry Melville, den engelske statsmand, sagde: »Ros er det bedste hjælpemiddel til bøn.«

8. *Gå den anden mil.*

Der er vigtige tjenester vi kan yde en nyankommen. Vi kan hjælpe ham til at blive bedre kendt i byen, finde et job eller finde et sted at bo. Vi kan også vise os hjælpsomme ved at anbefale butikker til at handle i, etc.

9. *Vær en god lytter.*

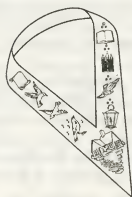
Når et menneske taler, har han som regel noget at sige. Lyt! Vi kan ikke lære, hvis vi ikke hører efter. En radio kan ikke udsende og modtage på én gang. Næsten enhver kan yde sit bidrag.

10. *Elsk din næste.*

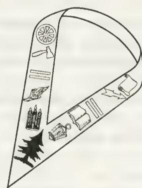
»Og havde jeg end profetisk gave og kendte alle hemmeligheder og sad inde med al kundskab, og havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed, da var jeg intet ...

Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre; men størst af dem er kærligheden.« *(1. Kor. 13:2,13).*

»Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.« *(Matt. 25:40).*

PRIMARY

Kære Primary-funktionærer!

Så nu er vi nået til den måned, hvor vi skal forny vore kræfter og vor energi til næste års arbejde. Vi i Hovedbestyrelsen ønsker alle en rigtig god ferie, og vi håber, at det bliver et skønt vejr med masser af solskin.

Hovedbestyrelsen holder ikke ferie i år, vi forbereder den nye sæson, og vi håber, at kunne have det nye lektiemateriale klar til jer til september. Der kommer en del nyt, så der vil blive afholdt møde i begge distrikter, hvor vi vil gennemgå det nye materiale.

I denne måned bringer vi et indlæg fra søster Sonja Frederiksen, Herning, og vi håber, at I tager det op til overvejelse.

Venlig hilsen

Primary Hovedbestyrelse

Er du sådan som lærerinde? Eller . . .

»Ah, så er det torsdag igen, det er vel nok dejligt vejr, det var egentlig meget bedre at være ude i dag i stedet for at sidde inde, men vi skal jo afholde vor Primarytime, så vi må nok hellere gå i gang. Mon ikke der kommer flere?

Nå, det kan snart ikke betale sig at sidde her, for I tre elevers skyld, men når I nu er kommet, lad os så se på lektien. Var det ikke den 4. trosartikel vi sidst hørte om? Er der nogen af jer, der kan huske, hvad den 4. trosartikel handler om? Åh, nej, vent nu lidt, vi skal da først synge et par sange.

Lad mig nu se, hvilke sange kan vi synge, det skal være nogle ,som ikke er for svære og ikke for lange. Jo, her er to ,lad os tage dem, hvem vil så åbne med bøn? Vil du det? Gider du ikke, nå, så kan vi nok få Peter til det.

Vi skulle også have en standard, men vi har snart hørt så meget om ærbødighed, så det er vi vist alle trætte af, så lad os kun sige vort motto. Så, nu har vi vist husket det meste, så må vi se lidt på vor lektie, nu er mit bogmærke faldet ud, så bare jeg nu kan finde, hvor vi er kommet til, ja, det må vist være det her, vi i dag skal gennemgå.

Vil I nu sidde stille og ikke lege med alle de mange spændende ting, I har i lommerne, og så ikke forstyrre mig med alt for mange spørgsmål, så kan vi hurtigt gå vor lektie igennem, og vil I høre godt efter, behøver jeg ikke til slut at stille jer en masse spørgsmål.«

Jeg håber, at det er overdrevet, alt det der er gået igennem mine tanker og som jeg her har skrevet ned, for skulle det virkelig være tilfældet, at en lærerinde kunne være så dårligt forberedt og uoplagt, da er hun kun med til at nedbryde sine elever og slukke det lys, som børnene har om evangeliet.

Lad os altid hilse ethvert barn hjerteligt velkommen, og huske på, at hver eneste sjæl vi kan hjælpe til mere kundskab, går stadigt fremad mod livets lys og lykke.

Sonja Frederiksen, Herning.

Budskab fra generalbestyrelsen

Efter sit besøg i Danmark har søster *LaVern W. Parmley* bedt os bringe de danske søskende følgende budskab:

Man kan ikke få nogen større kompliment end at blive opfordret til at repræsentere Frelseren ved at undervise de børn, som nu lever på jorden, i evangeliet. Han er afhængig af os til at hjælpe sig i det store værk at berede vejen til ophøjelse og evig lykke. »Han har ingen hænder undtagen vore hænder til at udføre arbejdet i dag.«

Når vi siger ja til dette hellige værk, forpligter vi os til at hellige al vor tid og alt det nødvendige arbejde for at værket kan lykkes.

Vi bør se nøjere på kvaliteten og dybden af vore muligheder ,og så indgå en »personlig forpligtelse« til at repræsentere Frelseren på mere virksom måde. Vort syn må ikke svækkes og vore motiver må ikke miste deres styrke.

Når vi lægger vor hånd på ploven, har vi ikke ret til at vende om. Lyden af vor trompet kan ikke blive usikker. Herren har ret til at vide nøjagtigt, hvor vi står og hvad vi har i sinde at gøre for at ære det kald, som vi har fået. Vi må udvikle evnen til at træffe stærke, faste, retfærdige afgørelser i det arbejde vi udfører for Ham.

Jesus satte det mønster, som vi skal følge. Han vaklede ikke. Han abdicerede ikke. Der var aldrig nogen tvivl om, at Han ville udføre sin pligt. Jesus talte som en, »der har myndighed«. Inspireret af sin Fader kendte Han dette ord. Han kendte sandheden. Hos Jesus var der en overbevisningens store magt.

Kan I tænke på Joseph Smith uden et budskab, uden kendskabet til den guddommelighed, som han havde, eller uden den overbevisning han havde om sit første syn?

Kirken har det samme budskab at give til verden i dag. Den har brug for budbringere med mod og tro, så indpodet med budskabet, at de vil tage imod deres kald og undervise med flid.

Vor guddommelige mission er at bære dette budskab, for vi går Herrens ærinde.

LaVern W. Parmley,
Primarys Generalbesyrelse

Tempelrejsen

Der er endnu nogle enkelte pladser ledige på tempelrejse nr. II, fra 30. august til 2. september.

Søskende, som ønsker at komme med på denne tempelrejse, kan skrive efter indtegningsblanket og nærmere oplysninger til Missionskontoret, Dalgas Boulevard 164, København F. Brevet bedes mærket TEMPELREJSE.

PINSE PÅ LAUGSGÅRDEN

For første gang i mange år afholdtes i Danmark en lejr for de unge, og det var da også med megen skepsis man imødeså den 3-dages pinselejr, som København Distrikts G.U.F. ville afholde. Men al skepsis blev heldigvis gjort til skamme.

Lørdag morgen den 5. juni kl. 6.15 samledes vi i kirken på Priorvej for at starte på den rigtige måde.

Vi tog derefter med tog til Langerød nær Fredensborg og ankom kl. 8.30 til vandrerhjemmet »Laugsgården«, hvor vi fik morgenmad. Derefter kørte vi med tog og skinnebus til Julebæk strand for at bade; det skal lige indskydes, at selvfølgelig var det bagende solskin hele pinsen. Sikke en dag! Vi spillede rugby i over to timer, og både pigerne og drengene var godt ømme bagefter.

Kl. 16 drog vi hjem igen til vandrerhjemmet, og om aftenen havde vi en rigtig bålaften. Vi sang og dansede omkring bålet, og stemningen var meget høj. Grenspræsident Bent Lindhardt fra Centrum Gren kom på besøg og spillede harmonika til dansen, han fik hjælp af Palle Hatting, som spillede guitar og mundharpe samtidig, og Hans Hall førte an i alle tiders boogie-woogie.

Kl. 22.30 sluttede vi med aftensang og bøn.

Søndag morgen kl. 7.15 samledes vi atter ude i det fri, vi sang morgensang og holdt morgenbøn, og alle mændene holdt præstedømsmøde, som blev ledet af distriktsrådsmedlem Jens Kristoffersen. Det blev holdt som vidnesbyrdmøde, og bedre omgivelser end naturen kunne ikke gives.

Vi holdt også søndagsskole i det fri, og Henning Schou Jørgensen fra Amager Gren ledede dette møde.

Vi slappede af om eftermiddagen, og kl. 17.30 holdt vi aftenmøde i pejsestuen. Mødet blev ledet af forstander for distriktets G.U.F., Hans Hall, og der var, som i de foregående møder, en ualmindelig god ånd til stede. Broder Ditter Menzel fra Hamburg samt missionspræsident R. Earl Sorenson talte til os. Om aftenen havde vi fireside ved bålet, og distriktspræsidentskabet, som vi havde inviteret den aften, havde programmet.. Præsident Orla Rasmussen og rådgiver Jørgen Schmidt både sang for os og fortalte os mange sjove ting; nævnes skal, at Tom Asmussen fra missionspræsidentskabet, som også var på besøg, også måtte synge et nummer, da vi sang rundesang. Vi fik is og sager og sluttede kl. 22.

Mandag morgen drog vi igen til stranden, og endnu en gang spillede vi rugby, man kan vist godt sige, at ingen er mere vilde og hårdføre end mormonerne, når de først folder sig ud. Hvis I ikke tror det, så har I ikke set Kirkens unge, når de spiller rugby!

Efter hjemkomsten til vandrerhjemmet spiste vi aftensmad og samledes derefter til afslutning. Vi sang vandrersange, og Hans Hall takkede for godt kammeratskab. Nogle af pigerne havde digtet en sang om os, og Ellen Hall havde skrevet et vers om hver enkelt, som to af pigerne lagde stemmer til.

G.U.F. uddelte diplomer til vinderne af forskellige sports-

aktiviteter, vi havde kæmpet bravt både i håndbold og volleyball. Ganske spontant takkede man distriktets G.U.F. ved at give dem et hurra.

Før vi drog hjem, fik vi trukket herbergsværtsparret frem og takkede dem for dejlig mad og hjælpsomhed, og herbergsfatter fortalte os, at de havde været betænkelige ved at skulle have os mormoner, men at de var blevet glædeligt overrasket, og at vi var velkomne en anden gang.

Vi drog ud i godt humør og med sang og latter — og kom hjem i endnu bedre humør med en masse skrammer og forstuvninger og meget solbrændte.

Jo, det var en dejlig pinsetur!

Der var ialt 29 med på turen.

P. H.
G.U.F. København Distrikt

Referat fra distriktskonferencen i Københavns distrikt 1. og 2. maj

Konferencen begyndte som sædvanlig med forskellige præsidentskabsmøder lørdag eftermiddag. Kl. 19 blev der afholdt præstedømmetsmøde under distriktets ledelse og missionspræsidentens direktion. Rådgiver i missionen, Tom Asmussen, talte til det samlede præstedømme, inden man skiltes i klasser. Han udtalte, at den i familien, der skal være først med eksemplet, er familiefaderen, bæreren af præstedømmet. Vi skal lære vore unge at have respekt over for de stillinger, der besiddes af præstedømmets bærere. Vi har det ansvar at udvise et eksempel over for mennesker uden for kirken. Bad til slut Gud velsigne os, at vi kan forstå vort ansvar. Der blev herefter delt i to klasser.

Tilstede var i alt 169.

Kl. 20.35 blev der vist en film, der havde været vist og vil blive vist ved verdensudstillingen i New York: »Menneskets søgen efter lykke«. Efter filmen blev vist Road shows. Tilstede lørdag aften var 511.

Formiddagsmødet søndag den 2. maj begyndte kl. 10. Efter åbningssang og bøn var der forretninger ved distrikt og mission. Herefter var der tale- og sang-konkurrence. I talekonkurrencen deltog str. Birgitte Keblow Larsen fra Nordre Gren og str. Else Anderson fra Centrum Gren. Begge talere omhandlede emnet: »Lad os alle gøre vor Himmelske Faders vilje i dag, så vi kan stå beredte til at møde vore pligter i morgen og i evigheden, der kommer.« Begge søstrene talte godt om det angivne emne, og dommerkomiteen valgte efter mange overvejelser str. Birgitte Keblow Larsen som deltager til stævnet. I sangkonkurrencen deltog en duet fra Centrum Gren med sangen: »Solen er slukket« og en kvintet fra Nordre Gren med sangen: »Løft dit øje«. Begge sangnumre skal deltage i stævnet.

Der blev herefter kaldt på to mødre, der begge har sønner på mission. De bar begge deres vidnesbyrd om de velsignelser, der er forbundet med at have en søn på mission.

Primary-børnene sang derefter to sange: »Guldpladerne« og »Mit lys er blot et lille et.«

Tre brødre blev kaldt op for at bære deres vidnesbyrd. To af brødrene var under begyndelsen af mødet blevet opretholdt som ældster.

Medlem af distriktsrådet, Mogens Wittendorff Andersen, talte herefter om konferencens emne: »Menneskets søgen efter lykke«. Han sagde, at ordet lykke er ubeskriveligt. Vi kan dele lykken i to ting, den timelige lykke og den åndelige. Det eneste vi kan tage med herfra, er vor åndelige viden. Herren har lovet, at vi ikke vil få større prøver, end vi kan klare.

Ny-opretholdt medlem af distriktsrådet, br. Finn Vest Lykkegaard Nielsen, talte derefter. Han sagde, at søgen efter lykke altid har været menneskets formål her på jord og i forudtilværelsen. Det burde være en ære for mennesker, altid at leve således, at Herren kunne glæde sig over dem. Det ville bringe dem nærmere det mål, der er emnet for konferencen — menneskets evige lykke.

Formiddagsmødet sluttede kl. 11.45. Tilstede 464.

Efter mødet var der om eftermiddagen beskikkelser i Rådsværelset, spisning i G.U.F. salen og funktionærmøder.

Konferencens hovedmøde begyndte kl. 18. Der blev foretaget nogle enkelte forretninger ved mission og distrikt, og str. Hansen og str. Borgen fra Bornholm bar deres vidnesbyrd til forsamlingen.

En kvartet sang derefter: »Messias, han kommer«.

Aftenens første taler var 2. rådgiver i missionen, Jørgen Ringheim, der sagde, at hvert eneste menneske, der arbejder på Guds planer, er med til at højne Herrens herlighed. Det er Guds vilje, at vi skal opnå lykke, og derfor skulle der ikke herske sure miner blandt os. Vor Gud er en levende Gud, og hans største ønske er at være glad.

Str. Inger Rasmussen spillede en piano-solo af Händel.

1. rådgiver i missionen, Tom Asmussen, talte derefter. Han sagde, at vi sommetider samler negative ting sammen, og derved ødelægger for meget for os selv. Vi skal stræbe efter at samle positive ting sammen og hjælpe vor næste. Vi skal dele andres lykke og sorger. Vi skal følge det vi lærer, og derved skal vi nyde glæde.

Str. Rebecca Schmidt sang derefter: »Lykken er ikke gods eller guld«.

Forsamlingen sang: »Skal vi svigte vore pagter?«.

Str. Ingrid Sorenson talte og sagde, at der er mange ting vi kan gøre for at imødegå vore problemer og få fred i sindet. Vi skal lære at bøje os selv, og ikke være stive, hvorved vi knækker. Vi skulle i alle vore vanskeligheder gribe den jernstang, Nephi omtaler, der er et billede på Herens ord.

Br. Dallas Andersen sang derefter: »The Lord's Prayer«.

Sidste taler var missionspræsident R. Earl Sorenson.

Han fortalte en historie om to mænd, der hver fik en have. Om hvordan den ene lod sig slå ud af modgang, men den anden kæmpede og fik en smuk have. Han fik tilsidst den første til også at kæmpe. Vi har alle den samme mulighed, om vi blot vil benytte os af den. En meget klog mand har sagt, at der er 7 kredsløb mennesket skal igennem, og det viser sig, at vi ender, hvor vi begyndte, hvis vi ikke er meget påpasselige. Gud har vist os vejen, hvorved vi kan komme hjem til ham. Evangeliet er den eneste vej ,ad hvilken vi kan opnå evig lykke og glæde. Sluttede med at bære sit vidnesbyrd.

Tilstede 425.

F. N.

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

Vor Frelser taler

»Kom og følg mig.« *(Matt. 19:21).*

Formål: At minde hverandre om ,at der findes en vej, som — hvis den følges — vil føre til lykke her og hinsides.

Vor tid er en tid, hvor der er alle mulige bevægelser igang til at tage menneskers tanker i besiddelse. Denne eller hin ideologi præsenteres som en trylleformular til at løse denne forvirrede verdens problemer. Og dog ville disse få enkle ord, som Vor Herre udtalte: »Kom og følg mig,« *(Matt. 19:21),* hvis der blev lyttet til dem, sætte vore fødder ind på den sti, som vil bringe os fred i sindet og sand lykke.

Nogle af livets faser, der præsenterer sig så enkle, vil, når vi forsøger at leve dem, vise sig at være virkelig vanskelige at klare. Vi siger f. eks. allesammen, at vi elsker Frelseren. Vi er sikre på, at hvis Han var her idag for at stille os det spørgsmål, som Han stillede Peter: »Elsker du mig?« ville vi give det samme svar, som den store discipel: »Ja, du ved, at jeg har dig kær!« *(Joh. 21:16).* Og dog — kunne vi ifølge den regel, Kristus selv opstillede, ærligt sige, at vi elsker Ham? Han siger til os, at hvis vi elsker Ham, vil vi følge Hans befalinger. Han går videre og udtaler det bud, som er det allermest vigtige, nemlig at elske Herren af hele vort hjerte, vor sjæl, sind og styrke og vor næste som os selv. Det er det ikke altid let at gøre. Ligesom for den unge, rige mand på Kristi tid, således er det også for os idag: der er altid konflikt mellem vor stræben efter materielle besiddelser og verdslig ære og så vort ønske om at rette os efter vor Frelsers lære.

Stadig at følge i Mesterens fodspor er at gøre det til en *daglig vane.* Kun på den måde kan vi vinde og bevare den nødvendige drivkraft, der skal opretholde os, når der kommer vanskeligheder .En mekaniker fortæller, at det kræver seks gange så megen kraft at starte et svinghjul, der er gået helt i stå, som det kræver at holde det igang når det først er blevet sat i bevægelse. Lad os få vort »åndelige svinghjul« sat godt igang og aldrig tillade, at farten sættes ned, idet vi husker, at »ingen, som ser sig tilbage, efter at han har lagt sin hånd på ploven, er brugbar for Guds Rige.« *(Luk. 9:62).* Lad os begynde i vore egne hjem og blandt vore egne omgivelser at vandre på den sti, som Frelseren anviste. Kun ved at gøre det, kan vi til stadighed besvare Hans kald: »Kom og følg mig.«

Menneskets søgen efter lykke

»Fred gennem forståelse«

Under dette motto afholdt missionærerne, tirsdag den 25. maj i Odense i samarbejde med grenens organisationer en film- og foredragsaften. Man havde igennem grenens medlemmer og pressen inviteret mange ud til denne specielle aften for at kundgøre kirkens vigtige budskab til vore medmennesker.

Man begyndte kl. 19.30 med velkomst ved ældste Tanner og bøn ved br. Klokker Hansen. Tiden blev overgivet til br. Haupt for et orienterende foredrag om emnet for den første film om Tabernakelkoret, hvorefter filmen blev vist.

Efter denne film gav br. Haupt en orientering om Verdensudstillingen i New York og hovedfilmens emne: »Menneskets søgen efter lykke.« Filmen vakte stor interesse og rørte mange. Efter en bøn ved br. Høvsgård blev alle inviteret til at se en større udstilling, arrangeret af grenens organisationer, som viste de forskellige organisationers arbejde i grenen, ligesom missionærerne også havde arrangeret en udstilling, visende Kirkens historie fra de første indvandrede i Amerika, lige fra Mormon til Profeten Joseph Smith og op til i dag, Præsident David O. McKay.

Vi havde den glæde, at aftenen gav mange henvisninger til missionærerne om private besøg i hjemmene.

En virkelig god og opbyggelig aften, som agtes lavet igen med et par måneders mellemrum for derved at skabe interesse om Jesu Kristi Kirke i Odense.

Tilstede 130.

Henry Haupt, Odense

PRÆSTEDØMMET

Mange kvorumpræsidenter føler, at de ikke er kvalificeret til at virke i deres kald, og måske er de det ikke. Men der er et princip, som vejleder i dette kald, så vel som i alle andre kald til at tjene. Herren har sagt, at han vil bruge de svage til at gøre de kloge og de stærke til skamme. Han kender hvert menneskes evner, og han kender desuden også deres duelighed. Det vil sige, han ved, hvor langt et menneske kan udvikle sine evner til at udføre et godt stykke arbejde.

Vi tror ,at et menneske må kaldes af Gud. Vi anvender denne tro overfor kald, der foretages af enhver mand, som har myndighed til at kalde andre til stillinger i Kirken. Gud Herren anerkender myndigheden hos den mand, som kalder andre, og inspirerer ham i hans valg. Meget ofte vil det ikke se ud, som om den mand, der kaldes, har den dygtighed, som kræves til at udføre arbejdet, men Herren ved det. Når en mand kaldes til en stilling, kan han med rette antage, at et eller andet sted i ham ligger magten og det skjulte talent til at udføre det krævede arbejde. Men han må gå dristigt fremad, om også ydmygt, og begynde at arbejde på værket. Kun da kommer den inspiration, som sætter ham i stand til at møde ansvaret.

Udvikling kommer med at sige ja. Man ved aldrig, hvad Herren har i sinde med et menneske, når det kaldes til en eller anden stilling. Brigham Young blev engang bedt om at være sangleder for Kirtland Grens nadver- og andre møder, ganske vist et beskedent kald, men vigtigt. Han tog imod det. Vi kan forestille os, at han var kejtet, da han svingede taktstokken. Men hos dem, som bad ham om at gøre det, var visheden om, at han var villig til at prøve. De blev snart vis på, at hvad som helst han blev bedt om, ville han være lige så villig til at gøre det. Med øvelse kommer dygtighed, og atter kom den tanke til dem, som havde kaldet ham: han følger sagen op.

Lad os nu antage, at et arbejde ventede på, at en eller anden skulle gøre det, et arbejde, som krævede villighed til at prøve, og vedvarende anstrengelse ved at holde fast ved det ,indtil det lykkedes. De, som har myndighed, vil undersøge mulighederne. Der er Brigham, ville en sige. Men han har ikke dygtigheden. Nej, men han har ønsket og beslutsomheden.

På en eller anden måde i lighed med dette giver Herren muligheder til at tjene og vokse, for derefter, når han ser resultater, at inspirere dem, der har myndighed, til at give den vordende leder mere at gøre for yderligere at prøve og instruere ham.

Det modsatte af dette hændte for Brigham Youngs broder. Lad ham fortælle det med sine egne ord:

Den 17. februar 1834 blev de, som holdt præstedømmet, kaldt sammen med det formål, at organisere et Højråd, og ældste L. D. Young var en af dem. Om dette fortæller han: »Ved den lejlighed begik jeg en stor fejltagelse, og vil gerne efterlade en beretning om det, som en lektie for andre. Profeten bad mig om at tage plads sammen med de brødre, som var blevet udvalgt til dette Råd. I stedet for at gøre dette, rejste jeg mig og påberåbte mig min manglende evne til at udfyldte en så ansvarsfuld stilling, og viste derved, tror jeg, betydelig alvor for sagen. Profeten sagde så, at han virkelig ønskede, at jeg skulle indtage pladsen, men da jeg stadig undskyldte mig, valgte han en anden til den. Jeg tror, at det var grunden til, at han aldrig senere kaldte mig til at opfylde nogen vigtig stilling indenfor præstedømmet. Jeg har siden lært at gå, hvor jeg bliver kaldt, og ikke sætte min dømmekraft op imod dem, som er kaldet til at lede dette rige.«

Lad os antage, at Lorenzo havde sagt ja. Han havde i virkeligheden begejstring og evne. Han manglede selvtillid, hvad der ikke er nogen synd, men han havde ikke lært, at når et menneske opfordres — eller kaldes som vi siger — til at tjene i en stilling, bliver han på en måde prøvet angående sin villighed — ikke angående sin selvtillid, og han bør sige ja. Og når han så engang har sagt ja og han gør sit bedste, søger oplysning og øver sig, vil Herren sætte ham i stand til at udføre arbejdet. Når han på denne måde først har udviklet sig, vil han aldrig gå tilbage, men altid gå fremad til større og mere vidtstrakt ansvar.

Enhver kvorumpræsident er i denne situation. Han er blevet kaldet eller opfordret til at tjene. Han kan derved vide, at han har evnen i sig. Alt hvad han behøver gøre, er at give sig til arbejdet. Han holder møde med sine rådgivere, *de* studerer håndbogen. *De* får instruktioner fra stavens melkisedekske præstedømme-komité. *De* organiserer deres stående komiteer og giver sig til arbejdet.

De yder sand og hengiven tjeneste mod kvorummets medlemmer, forøger disses tro ved deres trofasthed, ønsket ved deres ønske, og handling ved deres eksempel. Og på denne måde forbereder de sig til større ting.

(Fra *Improvement Era,* marts 1963).

Personlige nyheder

Fødselsdage:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Kolding:
Margrethe Secher, 60 år den 12. juli.

Herning:
Hilda Overgaard, 70 år den 14. juli.

Aalborg:
Otto Alfred Sigvard Simonsen, 70 år den 16. juli.

Løgstør:
Petra Martha Kjærgaard, 75 år den 19. juli.

Randers:
Jens August Oscar Petersen, 70 år den 1. august.

Bryllup i København:
Den 28. april viedes på Københavns Rådhus *Merete Hilmand,* Centrum Gren, og tidligere missionær i den danske mission, *Henning Sørensen,* fra Salt Lake City, Utah. Den 8. maj fik parret Kirkens velsignelse i kirken på Priorvej. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Amerika:
Tidligere missionær i den danske mission, *Don V. Taylor,* vies den 9. juli i Manti Templet til *Dorte Nielsen,* tidligere Nørresundby. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i Amerika:
Tidligere missionær i den danske mission, *Stanley Don Jensen,* viedes den 3. juni i Los Angeles Templet til Sandra Abbott. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra udlandet:
Tidligere missionær i den danske mission, *Charles K. Cochrane,* som nu bor i Bad Durkheim, Tyskland, sender sammen med sin hustru og deres fire døtre de hjerteligste hilsener til alle søskende i Danmark.

Ældste *Christian Ringheim,* der arbejder som missionær i Tyskland, sender de hjerteligste hilsener til alle søskende, specielt i København. Han arbejder for tiden i Heidenheim efter tidligere at have virket i Aalen og Freiburg.

Nyt fra Amerika:
Tidligere missionær i den danske mission, *Ronald G. Vincent,* er blevet kaldet som første rådgiver til stavspræsident Bryant W. Rossiter, Cumorah Stav, New York.

VELSIGNELSER:
Aarhus: 4. april:
John Phill Andersen og Rita Elinor Andersens søn, *Mark Michael Phill Andersen,* velsignet af broder Orla Rode Nielsen.

Slagelse: 25. april:
Hans Thorhauge og Thora Kirstine Korum Thorhauges søn, *Bob Thorhauge,* velsignet af broder Børge Grand Hansen.

DØDSFALD:
Frederikshavn:
Den 26. februar døde søster *Ane Marie Emilie Madsen Petersen Larsen,* knap 74 år gammel. Æret være søster Larsens minde!

København Nordre Gren:
Den 7. juni døde søster *Caroline Mathilde Andersen Sørensen,* knap 49 år gammel, og blev begravet fra kirken på Priorvej den 10. juni. Æret være søster Sørensens minde!

Ordinationer:	**Til:**	**Ordineret af:**
Aarhus: 18. april:		
Ernst Mathias Theodor Christensen	Diakon	Broder Tage Holm Larsen
John Christensen	Diakon	Broder Ole Holm Bendtsen
Flemming Simonsen	Diakon	Broder Niels Hansen
København Nordre Gren: 14. mart:		
Gert Oliver Torp Roesen	Præst	Broder Arthur Sørensen
Ib Rasmussen	Ældste	Missionspræsident R. Earl Sorenson
2. maj:		
Felix Vilhelm Holgersen	Ældste	Broder Tom Asmussen
København Centrum Gren: 2. maj:		
Helge Madsen	Ældste	Missionspræsident R. Earl Sorenson
16. maj:		
Arne Lilholdt Rytz	Præst	Broder Kaj Hatting
København Søndre Gren: 9. maj:		
Per Frausing Jacobsen	Diakon	Broder Keld Neumann Johansen
Nordsjælland Gren: 18. maj:		
Arne Johannes Jakobsen	Præst	Broder Poul Børge Andersen
Slagelse: 25. april:		
Bo Lambert Hafstrøm	Præst	Broder Børge Grand Hansen
Rønne: 25. april:		
Jens-Oluf Lundgren	Diakon	Broder Harry Petersen

Missionærforflyttelser:	**Fra:**	**Til:**
7. maj:		
Thyce O. Petersen	Odense	Amager
John L. Olsen	Hellerup	Amager
Jens Madsen	Aalborg	Næstved
Leslie Hintze	Næstved	Hellerup
Williams L. Hopkins	Odense	Frederiksberg
Greg Collinwood	Frederiksberg	Odense
Don Christensen	Amager	Aalborg
Glen Hansen	Svendborg	Bagsværd
Donald Aiken	Randers	Horsens
Richard Burningham	Holstebro	Esbjerg
John Lowe	Esbjerg	Svendborg
John Lever	Horsens	Birkerød
14. maj:		
Margene Anderson	Vejle	Aarhus
Mary Lu Wood	Missionskont.	Vejle
21. maj:		
Dennis H. Tolboe	Søborg	Holstebro
28. maj:		
Stephen T. Thomson	Randers	Aalborg
Richard Carlquist	Brønshøj	Fredericia
Bravant Haslam	Aalborg	Haderslev
Craig B. Rasmussen	Haderslev	Randers
4. juni:		
Don A. Hansen	Hvidovre	Aarhus

Dåb:	Døbt af:	Håndspålæggelse ved:
Aarhus: 3. april:		
Orla Poulsen	Broder Orla Rode Nielsen	Broder Orla Rode Nielsen
24. april:		
Knud Ingo Christensen	Ældste Richard Dorsey	Ældste Gordon Westenskow
8. maj:		
Susanne Sørensen	Ældste Michael Victor	Ældste M. James McKee
14. maj:		
Paul Erik Christensen	Ældste Gordon Westenskow	Ældste Larry C. Johnson
Aalborg: 22. maj:		
Carsten Pedersen	Broder Holger Petersen	Broder Holger Pedersen
København Nordre Gren: 3. april:		
Bjarne Sandahl	Broder Arne Sandahl	Broder Arne Sandahl
24. april:		
Kennie Holmegaard Rasmussen	Broder Orla Rasmussen	Broder Orla Rasmussen
Marianne Birgitte Jane Hall	Broder Hans H. Hall	Broder Hans H. Hall
Niels Kristian Nordby Larsen	Broder Ejvind Nordby Larsen	Broder Ejvind Nordby Larsen
Poul Otto Westergaard	Broder Gunnar Otto Westergaard	Broder Arthur Sørensen
22. maj		
Preben Johannessen	Ældste R. Bruce Nielsen	Ældste Ford L. Stevenson
Elsa Mona Mortensen Johannessen	Ældste Ford L. Stevenson	Ældste R. Bruce Nielsen
Palle Jonny Johannessen	Ældste R. Bruce Nielsen	Ældste Ford L. Stevenson
Alice Joan Johannessen	Ældste Ford L. Stevenson	Ældste R. Bruce Nielsen
Kim Torben Johannessen	Ældste R. Bruce Nielsen	Ældste Ford L. Stevenson
København Centrum Gren: 1. maj:		
Torben Henrik Hertzsprung Clausen	Broder Harry Petersen	Broder Harry Petersen
8. maj:		
Lise Pelvig	Ældste Greg L. Collinwood	Ældste Greg L. Collinwood
26. maj:		
Bent Raymond Jørgensen	Ældste Flemming Fano	Ældste Greg L. Collinwood
29. maj		
Arne Johansen	Broder Arne L. Rytz	Broder Bent G. Lindhardt
København Søndre Gren: 8. maj:		
Jytte Anne-Grethe Stokholm	Ældste Rex Pitcher	Ældste Don Hansen
15. maj:		
Suzanne Merethe Skøtt Andersen	Ældste Nile Q. Schow	Ældste Arman B. Petersom
22. maj:		
Beryl Weyman Videcrantz	Ældste Robert F. Memmott	Ældste Russell H. Mouritzen

Missionærankomst:

Med S.A.S. via New York er *James Mikkel Johansen* den 25. maj ankommet til den danske mission og beskikket til at arbejde i Brønshøj.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

15. maj: *Janet Peterson* fra Las Vegas, Nevada, efter sidst at have arbejdet i Silkeborg.

5. juni: *Robert F. Memmott* fra Scipio, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hvidovre.

Jomes Marvell McKee fra Midvale, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Steven Harold Rasmussen fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i Ballerup.

Ronald Max Stanfield fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Gentofte.

11. juni: *Frank Wilford Olsen* fra Spanish Fork, Utah, efter sidst at have arbejdet i Glostrup.

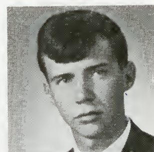
Charles Stephen Peterson fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Ringsted.

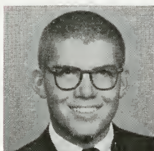
John Stenberg Hansen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

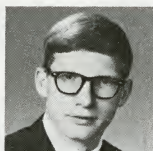

James M. Johansen

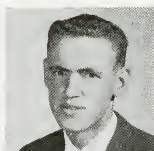

Janet Peterson

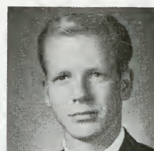

Robert F. Memmott

James M. McKee

Steven H. Rasmussen

Ronald M. Stanfield

Frank W. Olsen

Charles S. Peterson

John Stenberg Hansen

DEN OPLAGTE GAVEIDE!!!

En grammofonplade med

»THE SINGING MORMONS«

Hjælp missionærerne med at udbrede kendskabet til mormonerne, foræer venner og bekendte en plade med »The Singing Mormons«.

Du har dem vel selv? Også den nye?

Priser fra kr. 8,00—36,00. Fås både i mono og stereo.

Overskudet går ubeskåret til bygningen af den nye kirke på Maglegårds allé.

Skriv i dag efter prisliste: Bent Lindhardt, Centrum Gren, Priorvej 12, København F.

Min inderligste tak for al kærlig deltagelse ved min hustru, Caroline Sørensens sygdom, død og begravelse.

Arthur Sørensen.

Corona TAPET

Biler, så er det her det foregår. Specialitet er stadig folkevogne, men andre mærker haves også.

Venlig hilsen

Mogens - HE 3280

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasin)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn

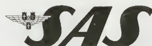
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

USA-REJSER I ET BEDRE PLAN

De kommer hurtigst til USA med SAS DC-8 Royal Viking Jet, for kun SAS flyver NON-STOP til New York. På kun 8 timer er De fremme - efter en vidunderlig flyverejse - og på 21-dages billet er prisen t/r på økonomiklasse

KR. 2.629,-*

USA byder på en hel ny verden af oplevelser, samtidig med at hotelophold, rundrejser og måltider koster det samme, som man er vant til i Europa. Med SAS flyver De direkte til New York, Chicago, Los Angeles, Anchorage og Montreal. Få alle oplysninger om, hvordan De »gør USA« på en almindelig ferie, ved blot at indsende Deres navn og adresse til »USA-ferie«, SAS, Hammerichsgade, Kbh. V.

. . . Deres fly

De får alle oplysninger hos de SAS-autoriserede rejsebureauer

*) 2.629,- prisen er gældende for 21-dages billetter, som kan udnyttes i små 8 af årets 12 måneder - nemlig i perioderne 28/6-19/8 og 13/9-4/11 samt 14/2-2/6-66. Desuden gælder 21-dages prisen 2871,- i perioden 8/11-65 til 10/2-66. 21-dages billetter kan ikke anvendes for rejser i week-ends. Billetpriserne er de samme fra København, Tirstrup, Aalborg, Billund og Odense.

Exportmodel

splinterny — til speciel pris — glimrende til europatur — eller en tur over Atlanten. Kan derefter sælges til overpris. Kontakt MOGENS — HE 3280.

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotelreservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS Rejsebureau

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V.

TLF. (01) 15 95 80

Ryesgade 20 - Århus C. - Tlf. (061) 2 99 66